

LIAHONA

LIAHONA

PÅ OMSLAGET
Kristus, af Bertel Thorvaldsen
(Foto: Craig Diamond). Indsat:
Foto: Acey Harper, fra *The Mission*.

LILLE LIAHONAS OMSLAG
Guds stadige omsorg, af
Sheri Lynn Boyer Doty

ARTIKLER

- 2 SÆRLIGE VIDNER OM KRISTUS: TEKST FRA EN VIDEOPRÆSENTATION MED DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB OG DE TOLV APOSTLES KVORUM
- 25 BESØGSLÆRERINDEBUDSKABET: AT ØGE VORES TRO PÅ JESUS KRISTUS
- 42 ALBIN LOTRIČ: SJÆLES VÆRDI MARVIN K. GARDNER
- 48 SÅDAN ANVENDER DU LIAHONA FOR APRIL 2001

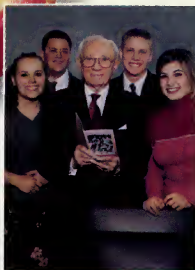
ISÆR FOR UNGE

- 26 SIDSTE DAGES HELLIGE RØSTER: STOL PÅ HANS OMSORG
»VELSIGNELSER UDEN MÅL« GLORIA OLAVE
DAVID FØRTE AN SERGIO ARROYO
- 30 EN PROFETS RÅD OG BØN FOR UNGDOMMEN
PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

LILLE LIAHONA

- 2 PÅSKE: EN HISTORIE, SOM DU KAN FORTÆLLE
- 4 FÆLLESTID: LYT TIL PROFETENS RØST DIANE S. NICHOLS
- 6 NYE VENNER: NORBERTO HARIJAONA FRA ANTANANARIVO PÅ MADAGASKAR
ANITA F. BOTT
- 9 SANG: DEN HELLIGE LUND JOAN D. CAMPBELL OG HAL K. CAMPBELL
- 10 HISTORIER FRA DET NYE TESTAMENTE: JESUS UDVÆLGER SINE APOSTLE
- 14 FIKTION: TALEN T. S. HETTINGER

SE SIDE 30

SE SIDE 2

SE LILLE LIAHONA,
SIDE 2

April 2001 150. årgang, Nummer 4

LIAPHONA 21984 110

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packard, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktør: Dennis B. Nauenschwander

Vejledere: L. Linnell Kendrick, Yoshihiko Kikuchi, John M. Madsen

Undervisningsafdelingen:

Adm. direktør: Ronald L. Kightin
Redaktionel leder: Richard W. Romney
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktion:

Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Assisterende chefredaktør: R. Val Johnson
Redaktør: Roger Terry
Assisterende redaktør: Jennifer Greenwood
Redaktionsmedarbejdere: Susan Borrett
Koordinator: Shannon B. Booth
Tidsskriftsassistent: Collette Nebeker Aune

Design:

Grafisk leder/tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Senior-designer: Shari Cook
Designere: Thomas S. Child, Randall J. Pitton
Produktionsleder: Jana Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Karl A. Couch, Denise Kirby, Kelli Pratt, Roland F. Sparks, Claudia E. Warner
Digitalt Presser: Jeff Martin

Tryk- og distributionsafdeling:

Leder: Kay W. Briggs
Distributionschef: Kris T. Christensen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen
Redaktionsens adresse: Translation Division, Borup Allé 12B, 1. th., DK-2000 Frederiksberg, Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51.
Kirkens: Lene Henriksen

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til Servicekontoret i Göteborg, Ullaredagård 24, S-412 80 Göteborg, Tlf. 0046-31 77 88 976; fax 0046-31 16 55 29; Abonnementprisen på DKK 130 pr. år (inkl. moms og porto) betales direkte i mængden under v. Andre's. Skriv: «Liahona».

Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona, Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller med e-mail til CUR-Liahona-Info@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bøger, som betyder «kompass» eller «vejviser») udgives på albansk, amharisk, armenisk, bulgarsk, cebuanos, dansk, engelsk, estisk, filipinsk, finsk, fransk, haitisk, hollandsk, kinesisk, italiensk, jiddis, jiddis, japansk, kiribatisk, kinesisk, koreansk, letisk, litauisk, malagassisk, marshallerøst, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, thai, tjeckisk, tongansk, tysk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog.)

© 2001 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes. Printed in the United States of America.

For readers in the United States and Canada:

April 2001 Vol. 150 No. 4. LIAPHONA (USPS 311-480) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-457-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Post International Publication Agreement #1604821)

POSTMASTERS: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

MISSIONÆRER TJENER MED RENT HJERTE

Min datter og jeg læser *Liahona* (ukrainsk), som holder os informeret om aktuelle begivenheder inden for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og om medlemmernes tilværelse overalt på vores klode. Mit hjerte fryder sig, når jeg læser om de brødre og søstre, som missionerer i mange lande, trods de vanskeligheder som vender dem. Med rent hjerte, storer og med megen kærlighed går de ud til hvert eneste hus og hver familie og udfører deres vigtige hverv. Ved at gøre det hjælper de os – gennem skrifterne og deres eget eksempel – til at lære vor himmelske Fader bedre at kende. Deres tjeneste glæder ikke blot øjet, men også hjertet.

Leonid Stepanovitsj Shikobij,

Vynohradarska Gren,

Sviatoshynskij Distrikt i Kiev i Ukraine

GUD OPLYSER VEJEN FOR OS

Jeg vil gerne fortælle alle *Liahona*s læsere, hvor vigtigt det er at have Gud i vores liv. Jeg blev et helt andet menneske, da jeg blev medlem af Kirken. Livet er meget lettere nu. Jeg er taknemlig for vor himmelske Faders visdom, venlighed, ålmodighed, beskyttelse og kærlighed. Problemerne er ikke forsvundet. De er der stadig, men Gud hjælper mig med at overvinde modgangen.

Jeg ved nu, at ligesom månen gør en mørk vej synlig, således oplyser Gud den vej, der fører til hans himmelske rige. Vi

kan brede armene ud og indbyde alle, som befinder sig i mørket til at komme til os på denne klare sti.

Marina Ruseva,

Stara Zagora Gren,

Plovdiv Distrikt i Bulgarien

STYRKET AF LIAHONA

Jeg har været medlem af Kirken, siden jeg var otte år gammel, og jeg vil gerne takke jer for de opbyggende budskaber. Takket være *Liahona* (fransk), er jeg blevet styrket og trystet i visheden om, at der er trofaste unge mennesker, som holder ved, trods voldsom modstand.

Det har været meget sørgeligt at se nogle af mine egne venner forlade den rette vej. Jeg har ofte spekuleret på, om jeg ville have styrke og mod til at modstå deres opfordringer til at blive en del af verden. De oprigtige vidnesbyrd fra de unge mennesker, hvis ord I har trykt, har styrket mig. Det er virkelig en trøst at vide, at jeg ikke er det eneste unge menneske, som finder håb i sandheden, efterlever evangeliet og stræber efter at have høje standarder. Mange tak for den hjælp. *Liahona* er et kompas i denne verden.

Veyana Mataoa,

Arue Ward,

Arue Stav på Tahiti

Redaktørens bemærkning: »Særlige vidner om Kristus« erstatter *Budskab fra Det Første Præsidentskab i denne måned. Hjemmelærerne opfordres til at anvende dette budskab i april.*

FOTO: ALET HARPER, FOR THE MISSION

Særlige vidner om Kristus

Det følgende er manuskriptet til en videopræsentation med Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Præsentationen blev udsendt via satellit mellem generalkonferencens møder den 1. og 2. april 2000.

Præsident Gordon B. Hinckley

Jerusalem, denne storslåede og gamle by – den har altid været en inspiration for mig. Det skyldes, at stedet er præget af Guds Søn. For to tusind år siden blev menneskehedens Frelser født i Betlehem, ikke langt herfra mod syd. Han blev bragt her til templet, da han var spæd. Her hørte Maria og Josef Simeons og Annas vidunderlige profetier angående dette lille barn,

som var bestemt til at blive verdens Frelser.

Han tilbragte sin barndom i Nazaret i Galilæa, nord for os. Da han var 12 år gammel, blev han bragt tilbage her til Jerusalem. Her blev han fundet af sin mor, mens han talte med lærerne i templet, »og de lyttede til ham og stillede ham spørgsmål« (Joseph Smiths oversættelse, Luk 2:46).

Det var nær ved dette sted, at han så ud over denne by og sorgfuldt sagde: »Jerusalem, Jerusalem! du, som slår profeterne ihjel og stener dem, der er sendt til dig. Hvor ofte ville jeg ikke samle dine børn ... men I ville ikke« (Matt 23:37).

Jerusalem var scene for de sidste dage i Guds Søns jordiske liv. Her led han kvalerne i Getsemane, arrestationen, forhøret, domfældelsen, den ubeskrivelige smerte da han døde på korset, begravelsen i Josefs grav og triumfen ved at komme frem i opstandelsen.

Ingen kan til fulde forstå storheden i hans liv eller det majestætiske ved hans død, det universelle ved hans gave til menneskeheden. Vi erklærer sammen med officeren, der ved hans død sagde: »Sandelig, den mand var Guds søn« (Mark 15:39).

Nu er 2000 år kommet og gået siden hans fødsel i Betlehem. Dette er i sandhed en tid til at ihukomme og forpligte sig igen. I vore dage har Herren kaldet 15 særlige vidner til at vidne om hans guddommelighed for hele verden. De har en enestående kaldelse, de er Herren Jesu Kristi apostle, udvalgt og bemyndiget af ham. De har fået befaling om at aflægge vidnesbyrd om, at han virkelig lever, med den magt og myndighed fra det hellige apostelembede, som de har fået overdraget.

Jeg indbyder jer til at lytte til disse særlige vidners vidnesbyrd. De vil tale til os fra forskellige steder rundt om i verden og vidne om hans tjenestegerning før jordelivet, i livet på jorden og efter hans død. Vi takker Gud for den gave, som hans Søn er – verdens Forløser, menneskehedens Frelser, Livets og Fredens Fyrste, Guds hellige.

FØRJORDISKE TJENESTEGERNING

Ældste Neal A. Maxwell

DE TOLV APOSTLES KVORUM

Dette storslåede, langtrækkende teleskop er med vilje placeret oven over forureningen, så dette mægtige instrument bedre kan se ud i galakserne. Sådan er det også med livet og med at se med troens linse. Hvis vi skal se alting mere klart, bliver vi også nødt til at hæve os op over den verdslige forurening. Så kan vi sige ligesom ordene i salmen: »... med undren skuer [jeg Guds] rigdom, herlighed og pragt ... og alle ting, [hans] stærke hånd har skabt« (»O store Gud«, *Salmer og sange* nr. 39). Ellers vil vi blive

afholdt fra at undersøge Jesu universelle evangelium og fra at se »tingene, som de virkelig er« (Jakobs Bog 4:13).

Ikke desto mindre kan vi ved at iagttage det udstrakte kosmos ydmygt overveje storheden af det guddommelige værk. Længe før han blev født i Betlehem og blev kendt som Jesus fra Nazaret, var vor Frelser Jahve. Kristus var allerede dengang under ledelse af Faderen universets Herre og skabte utallige verdener – hvoraf vores kun er én (se Ef 3:9; Hebr 1:2).

Hvor mange beboede planeter er der i universet? Vi ved det ikke, men vi er ikke alene i universet! Gud er ikke Gud for kun én planet!

Jeg vidner om, at Jesus i sandhed er universets Herre, »at ved ham [Kristus], gennem ham og af ham, eksisterer og skabtes verdenerne, og at deres indbyggere er sønner og døtre, født af Gud« (L&P 76:24).

Da Jesus har købt os (se 1 Kor 7:23) med sit eget blod (se ApG 20:28) ved den storslåede og vidunderlige forsoning, blev han derved vores hersker (se Es 33:22). Det er

ved lydighed mod hans love og hans befalinger, at vi en dag kan vende tilbage til hans og vor himmelske Faders nærhed.

De føromtalte kendsgerninger om kosmos burde få os på vores knæ, selv nu – lang tid før den dommens dag, hvor hvert knæ skal bøje sig, og hver tunge skal bekende, at Jesus er Kristus. Jeg vidner om, at Jesus opfyldte disse storslåede roller som Skaber og Hersker på grund af sit ønske om at gøre alle vor himmelske Faders børn uødelige og bo med de

mest trofaste i sin Faders hus, hvor der er mange boliger.

Når Kristus kommer igen, vil det ikke være, som da han ydmygt lå i krybben, men som den anerkendte Forløser og som universets Herre. Og så, i en storslået udfoldelse på himlen, vil stjernerne som vidner slynges fra deres sted (se L&P 133:49) med langt større drama end ved hans fødsel, hvor »himmelsens stjerner så ned, hvor han lå« (»Barn Jesus i krybben«, *Salmer og sange* nr. 130).

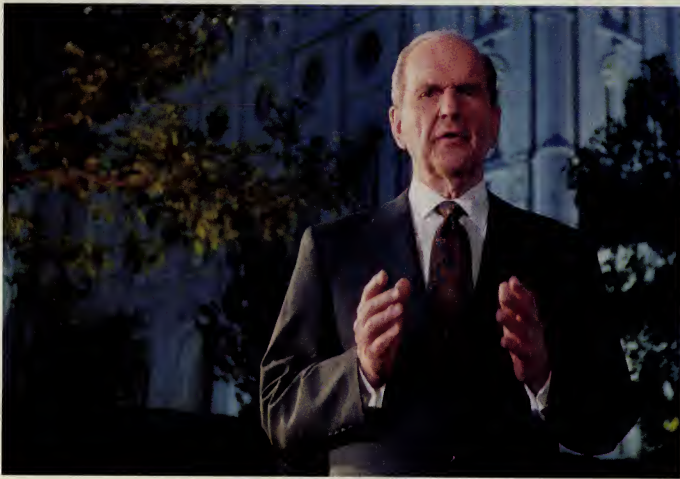
I sit uendelige skaberværk er universets Herre, som lægger mærke til enhver spurv, der falder til jorden, dog stadig vores personlige Frelser, om hvem jeg som apostel aflægger vidnesbyrd. I Jesu Kristi hellige navn. Amen!

Ældste Russell M. Nelson
DE TOLV APOSTLES KVORUM

Hver gang jeg kigger på stjernerne på himlen, bliver jeg mindet om, at for omkring 4.000 år

Ældste Neal A. Maxwell taler fra Lick Observatoriet på Mount Hamilton, som ligger uden for San Jose i Californien.

Ældste Russell M. Nelson taler fra Tempelpladsen i Salt Lake City.

siden indgik Jesus Kristus (som Jahve – Det Gamle Testaments Gud) en pagt med Fader Abraham. I den var det løfte, at verdens Frelser ville komme gennem Abrahams slægtslinie, og at hans sæd ville blive talrige »som himlens stjerner.« Yderligere blev Abraham fortalt, at »alle jordens folk skal velsigne sig i dit afkom, fordi du adlød mig« (1 Mos 22:17-18). Denne pagt skulle være evig – selv gennem »tusind slægtled« (1 Krøn 16:15). Abraham blev lovet at »med evangeliets velsignelser, som er frelsens velsignelser, ja, det evige livs ... [skal] denne retlighed ... vedblive i dig og i din sæd efter dig« (Abraham 2:11).

Fra skrifterne lærer vi, at denne pagt »vil blive opfyldt i de sidste dage« (1 Nephi 15:18). Så vil fylden

af hans evangelium blive forkyndt, og mange vil i sandhed tro, at Jesus Kristus er Guds Søn.

I 1836 blev nøglerne til Abrahams evangelium overdraget (se L&P 110:12). I 1843 erklærede Herren til profeten Joseph Smith, at »Abraham fik forjættelser angående sin sæd og sine lænders frugt – og af hans lænder er du ... Denne forjættelse er også din, fordi du er af Abrahams sæd« (L&P 132:30-31).

Brødre og søstre, I kan også gøre krav på de himmelske velsignelser, der er lovet til Abrahams trofaste slægtslinie. Herren forklarede, at velsignelserne og ansvarerne ved hans præstedømme er jeres på grund af jeres tro, gerninger og slægtslinie – slægtslinien, som er erklæret i jeres patriarkalske velsignelse. »I er retmæssige arvinger,« sagde han. »...

jeres liv og præstedømmet er forblevet og må forblive gennem jer og jeres slægtslinie« (L&P 86:9-10).

De største velsignelser ved Abrahams pagt bliver overdraget i hellige templer. Disse velsignelser muliggør, at vi kommer frem i den første opstandelse og arver troner, riger, magter, fyrstendømmer og herredømmer, til vores »ophøjelse og herlighed i alle ting« (L&P 132:19). Opfyldelsen af den fordums pagt med Abraham er kun mulig på grund af Herren Jesus Kristus. Det er ham, som har gjort det muligt for os at bo hos Gud sammen med ham og vores familie for evigt. Dette er hans gerning og herlighed. Jeg elsker ham. Jeg vidner om ham og udtrykker min evige taknemmelighed for ham nu og for evigt. I Jesu Kristi navn. Amen.

JORDISKE TJENESTEGERNING

Ældste Joseph B. Wirthlin
DE TOLV APOSTLES KVORUM

For to tusind år siden var der to rejsende – en mand og en kvinde – som så på en lille by, Betlehem. Kvinden, som ventede et barn, havde rejst fra Nazaret. Den lange rejse var meget besværlig og yderst ubehagelig for hende.

På grund af en pludselig tilstrømning af gæster var hvert eneste herberg, hvert eneste rum i byen optaget. Det eneste sted, hvor Josef og Maria kunne finde ly, var i en stald.

Og så blev han født: Jesus Kristus, Messias, Guds elskede søn. Skaberen af sole og måner og hvirlvende have lå svøbt i et klæde, hans omgivelser var blandt de mest ydmyge, som jorden kunne tilbyde.

I en meget tidlig alder og videre gennem hele mit liv har jeg været forundret over den smukke historie om vor Herre og Frelser Jesu Kristi fødsel. Den inspirerende del af det hele var kundgørelsen ved profeterne i Det Gamle Testamente og Mormons Bog. De kendte frelsesplanen og den store rolle, som han ville få – at frelse hele menneskeheden. Englenes sang, da hyrderne på marken fik fortalt om den største begivenhed i historien, og de vise

mænd fra Østerland, som fulgte stjernen til Betlehem – disse inspirerede begivenheder fangede min kærlighed og forståelse af vores elskede Frelser.

Hans liv var ligesom hans fødsel. »Foraget og opgivet ... en lidelsesmand, kendt med sygdom« (Es 53:3) havde han ikke noget sted at hvile sit hoved. I vores moderne tid, hvor ære og berømmelse er forbundet med medaljer og verdslig rigdom, virker det næsten

utænkeligt for os, at en enkelt mand uden hjem og uden politisk indflydelse kunne ændre historiens og evighedens kurs.

Men jeg vidner for jer om, at det gjorde han. Jesus Kristus belærte om livets ord. Han viste os vejen til sandhed, vejen til fred, vejen til lykke. Jeg vidner om, at da han gik på jorden, så tusindvis ind i hans øjne – i længsel efter at få svar, i længsel efter udfrielse fra lidelse og sorg, i længsel efter at få lettet de

Ældste Joseph B. Wirthlin taler fra Salt Lake City.

byrder, som de bar. Enhver, som med tro så ind i hans øjne, fandt helbredelse, fred og glæde.

Som en af Herren Jesu Kristi apostle vidner jeg for jer denne dag, at tiden vil komme, hvor vi alle skal se ind i Frelserens kærlige øjne. Og vi vil så vide med sikkerhed, at Maria fødte et barn, som virkelig var Guds Søn, verdens Frelser. Vi vil vide, at ingen sorg er så stor, ingen smerte så dyb, og ingen byrde så uudholdelig, at han ikke kan lette den.

Han beder om, at vi tror på ham, at vi lærer af ham, at vi prøver at efterleve hans lærdomme. At vi hver især aldrig må glemme helligheden i

denne begivenhed og fejre hans fødsel ved at komme til ham og holde hans befalinger, det er min bøn. I Jesu Kristi navn. Amen.

Ældste Richard G. Scott *DE TOLV APOSTLES KVORUM*

Vi har alle en levende erindring om vores dåb og modtagelsen af Helligånden. Når vi vokser i forståelsen af den fulde betydning af Jesu Kristi liv, af hvad han har gjort for at velsigne enhver sjæl, får denne ordinance en større betydning. Vi boede i vor Faders og hans elskede Søns, vor Frelsers, nærvær. Enhver person som er kommet, eller

som nogensinde vil komme til jorden, vælger det privilegium efter til fulde at have forstået saliggørelsens plan, som vil vejlede vores liv her.

Kun de, der indgår og holder dåbspagterne, flittigt adlyder hans befalinger og modtager alle de andre nødvendige ordinance, vil opnå fuldkommen glæde på jorden og vil leve evigt i det celestiale rige. For den oprigtigt angrende tilvejebringer dåben forladelse for synder på grund af Jesu Kristi forsoning.

Frelseren sagde: »Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige« (Joh 3:5). Det er en ubetinget forudsætning for enhver sjæl, der vil modtage alle de velsignelser, vi får tilbudt. Det er derfor, vi i hellige templer udfører stedfortrædende dåb for vore afdøde forfædre. Mesteren selv blev døbt for at »opfylde al retfærdighed« (Matt 3:15). Han er vores fuldkomne eksempel i alle ting.

Jeg vidner om, at vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, er et opstandent væsen med fuldkommen kærlighed og medfølelse. Jeg vidner om, at han gav sit liv, for at vi kan leve for evigt sammen med ham og vor himmelske Fader og vore kære, som kvalificerer sig hertil, ved lydighed mod befalingerne og modtagelse af alle frelsens ordinance. Jeg vidner højtideligt om, at jeg ved, at Frelseren lever.

Ældste Richard G. Scott taler foran dåbsbassinet i Tabernaklet i Salt Lake City.

Ældste L. Tom Perry taler fra Salt Lake City.

Ældste L. Tom Perry

DE TOLV APOSTLES KVORUM

Der er en oplevelse i mit liv, som ofte har mindet mig om den glæde, der kommer ved at stille spørgsmålet: »Hvad ville Frelseren gøre i denne situation?«

Jeg var blandt de første marinesoldater, der gik i land i Japan, efter at fredstraktaten efter 2. verdenskrig var blevet underskrevet. At komme til den ødelagte by Nagasaki var en af de mest bedrøvelige oplevelser i mit liv. En stor del af byen var blevet totalt ødelagt. Nogle døde var endnu ikke blevet begravet. Som besættelsesstroppen oprettede vi et hovedkvarter og gik i gang.

Situationen var meget trist, og nogle få af os ønskede at yde mere. Vi gik til vores feltpræst og anmodede om tilladelse til at hjælpe med at genopbygge de kristne kirker. På grund af restriktioner fra regeringen under krigen var disse kirker næsten holdt op med at fungere. De få kirker

var svært beskadigede. En gruppe af os meldte os frivilligt til at reparere og pudse mure på disse kirkebygninger i vores fritid, så de igen kunne bruges til at afholde kristne gudstjenester i.

Vi talte ikke sproget. Alt, vi kunne gøre, var det fysiske arbejde med at reparere bygningerne. Vi fandt præsterne, der ikke havde været i stand til at virke under krigen og opfordrede dem til at vende tilbage til deres prædikestole. Det var en stor oplevelse at være sammen med disse folk, da de atter oplevede friheden til udøve deres kristne tro.

Da vi var ved at forlade Nagasaki for at tage hjem, skete der noget, som jeg altid vil huske. Da vi var ved at stige på toget, som skulle føre os til vore skibe, så vi kunne vende hjem, blev vi drillet af de andre marinesoldater. De var sammen med deres kærestes og var ved at sige farvel til dem. De grinede af os og gav udtryk for, at vi var gået glip af alt det sjove

i Japan. Vi havde blot spildt vores tid med at arbejde og pudse mure.

Mens de var godt i gang med at drille os, kom omkring 200 af disse fremragende japanske kristne fra de kirker, vi havde repareret, gående op over en lille bakke nær ved jernbanestationen, mens de sang: »Fremad, Herrens stridsmænd«. De kom hen til os og overrøste os med gaver. Så stillede de sig alle sammen op langs sporet, og da toget begyndte at køre, rakte vi vore hænder ud og rørte lige ved deres fingre, mens vi tog af sted. Vi kunne ikke tale, vores følelser var for overvældende. Men vi var taknemmelige for, at vi på en ubetydelig måde kunne være med til at reetablere kristendommen i en nation efter krigen.

Jeg ved, at Gud lever. Jeg ved, at vi alle er hans børn, og at han elsker os. Jeg ved, at han sendte sin Søn til jorden for at være et sonoffer for hele menneskeheden, og at de, som modtager hans evangelium og følger ham, vil nyde evigt liv, den største af alle Guds gaver. Jeg ved, at han ledte genoprettelsen af evangeliet her på jorden ved profeten Joseph Smiths tjenestegerning. Jeg ved, at den eneste varige lykke og glæde, som vi vil finde i vores jordiske liv, vil komme ved at følge Frelseren, adlyde hans love og holde hans befalinger. Han lever. Det er mit vidnesbyrd til jer i hans hellige navn, ja, Jesus Kristus. Amen.

Ældste Henry B. Eyring taler fra østtrappen til templet i Salt Lake City.

Ældste Henry B. Eyring

DE TOLV APOSTLES KVORUM

Denne bygning bærer på facaden mod øst ordene: »Herrens hus«. Den første gang jeg gik blot et par skridt ind i templet, havde jeg følelsen af, at jeg havde været her før. Et øjeblik kom tanken til mig, at det, jeg genkendte, var en følelse af fred, der overgik alt, hvad jeg før havde følt i dette liv, men som jeg syntes at genkende og næsten huske.

Vi kendte vor himmelske Fader og hans elskede Søn, før vi kom ned til dette liv. Vi følte fred sammen med dem dengang, og vi længes efter at være hos dem igen sammen med vores familie, og dem vi elsker.

Indviende templer er hellige steder, hvor den opstandne Frelser kan komme. Der kan vi føle den fred, som vi havde sammen med ham i livet før. Der kan vi indgå de pagter, som hjælper os med at komme til ham i dette liv, og som, hvis vi holder vore løfter til ham, vil gøre det

muligt for ham, at tage os hjem til Faderen sammen med vores familie i den næste verden.

Enhver del af disse bygninger og alt, hvad der foregår inden i dem, afspejler Frelserens kærlighed til os og vores kærlighed til ham. Det følte jeg en dag højt oppe i dette tempel. Jeg var i et af tårnene på et sted, hvor få mennesker har været siden bygningen blev indviet. I et lille rum, der sjældent om nogensinde har været brugt, så jeg udsøgt træskærerarbejde lavet af pionererne.

Jeg husker den følelse af ærefrygt, som kom over mig, da jeg forestillede mig de træskærere, som så omhyggeligt havde udskåret og fuldført de detaljerede pyntelister. De sled i det uden elektrisk værktøj på et sted, hvor det for det meste kun var Herren, som de elskede, og himmelske væsener som så det. De gjorde det ikke for mennesker eller anerkendelse, men for ham og for hans hus. De vidste, ligesom jeg gør,

at han lever, og at han har bedt sit folk om at samles og være værdige til at bygge ham et hus, så han kan lede dem og velsigne dem og deres familier.

Jeg ved, at han lever. Jeg ved, at Joseph Smith var hans profet og i et syn ikke blot så formen på vinduerne i et af de første templer, men udbredelse af templer på jorden. Herren har i sin miskundhed betroet nøglerne til det præstedømme, der bliver udøvet i disse templer, til sine tjenere for at velsigne os og vore kære afdøde og for at fuldende værket for hans herlige tilbagevenden. Jeg ved, at det er sandt, og det bringer mit hjerte fred. I Jesu Kristi navn. Amen.

Ældste Robert D. Hales

DE TOLV APOSTLES KVORUM

Jeg elsker skrifterne meget højt. Jeg elsker at læse om Jesu Kristi jordiske liv. Der er så meget i hans liv, som kan opløfte og inspirere og styrke os i trænge tider. For mig er et af de helligste kapitler i hele skriften Johannes kapitel 17. Hele kapitlet er Jesu Kristi forbøn for os til sin Fader. Han siger faktisk: »Hvis blot verden kendte jer, som jeg kender jer.« Han fortæller sin Fader, at han har gjort alt, hvad han er blevet bedt om at gøre.

Nogle gange glemmer vi, hvor usædvanlig lydig Frelseren var. Alt, hvad han gjorde, og alt, hvad han sagde, skete på grund af lydighed

mod sin Fader. Hans opsøgen af og omsorg for de fattige, kaldelsen af hans disciple, hans belæringer både i landet Palæstina og i Amerika – alt dette blev gjort, fordi hans Fader havde befalet ham at gøre det. Han havde ikke noget personligt motiv. Han sagde: »... jeg [gør intet] af mig selv; men som Faderen har lært mig« (Joh 8:28). Hvilket fuldkomment eksempel på lydhed!

I de valg vi træffer i livet, er vi nødt til at kende Frelseren. Hans enkle formaning: »... kom ... følg mig« (Matt 19:21) kan forandre menneskets liv, hvis vi tillader det. Han har magten til at lette vore byrder, hvis vi vil vende os til ham.

Som Herren Jesu Kristi apostel har

jeg mulighed for at aflægge vidnesbyrd, som et helligt vidne om Frelseren. Mit største ønske er, at mit vidnesbyrd vil gennemtrænge tilhørernes hjerte.

Jeg ved, at Jesus Kristus lever. Jeg ved, at han vejleder og leder sin kirke ved åbenbaring gennem sin profet på denne dag og i denne tid. Hvis vi vil have tro på vores Frelser, vil han bringe os gennem vores prøvelser og trængsler, og vi vil være i stand til at holde ud indtil enden og vende tilbage til hans nærhed efter denne jordiske prøvetid. Han lever og kender og elsker hver eneste af os. Han har et stort ønske om at velsigne os, hvis vi vil komme til ham. Om dette aflægger jeg ydmygt vidnesbyrd. I Jesu Kristi navn. Amen.

Ældste Robert D. Hales taler fra tempelgrunden i Bountiful i Utah.

Ældste David B. Haight *DE TOLV APOSTLES KVORUM*

Jeg tænker tit på dengang, da præsident Spencer W. Kimball for nogle år siden bad mig om at komme til templet. Jeg havde dengang travlt som assistent til De Tolv, og han ringede til mig og bad mig om at møde ham på fjerde sal i templet. Han sagde: »David, kan du komme lige nu?« Og jeg sagde: »Ja, præsident.« Og han sagde: »Lige nu.« Og mens jeg gik hen til templet, hamrede mit hjerte hurtigt, da jeg selvfølgelig ikke vidste, hvorfor præsident Kimball havde bedt mig komme.

Men han tog mig med ind i et rum, hvor jeg ikke havde været før, og der interviewede præsident Kimball mig angående min værdighed. Og selvfølgelig var jeg forundret over at, han talte til mig på den måde, for jeg havde ingen anelse om, hvorfor jeg var der. Og så gav han tegn til, at vi skulle rejse os, og da jeg stod sammen med denne vidunderlige mand, og han holdt mine hænder, sagde han til mig: »Med al den kærlighed, som jeg har, kalder jeg dig til at udfylde den ledige plads i De Tolv Apostles Kvorum.« Og da han sagde det, troede jeg, at jeg skulle besvime af chokket, så forbløffet var jeg!

Og så, mens jeg havde søvnløse nætter efter den kaldelse, spekulerede jeg over det i mit sind, og jeg har tænkt på det igen og igen. Han sagde

ikke: »Som præsident for Kirken« eller »Som profet« eller »Ved den myndighed jeg har«. Han sagde på sin ydmyge måde: »Med al den kærlighed, som jeg har.« Han belærte mig om, at kærlighed er uudværlig – den kærlighed, som Frelseren håber, at vi vil opnå – som vi må lægge for dagen, som vi må vise, som vi må føle i vores hjerte og sjæl for at være i stand til at undervise ordentligt i evangeliet.

Når vi mødes med folk ude i verden og vidner om en levende Gud, har jeg den varme behagelige følelse i mit hjerte, at han er virkelig, at Gud lever, at han er vor Fader i Himlen, og at Jesus er Kristus, den Enbårne Søn i kødet. Jeg ved, at det

er sandt. Og således vidner jeg og bærer mit vidnesbyrd, med den kundskab og den brænden, der er i mit hjerte om, at det er sandt. I vor Frelser Jesu Kristi navn. Amen.

Aldste Dallin H. Oaks *DE TOLV APOSTLES KVORUM*

Ved afslutningen af sin tjenestegerning indførte Jesus nadveren. Han brød brødet og velsignede det og gav det til disciplene, idet han sagde: »Tag det og spis det; dette er mit legeme« (Matt 26:26). »Gør dette til ihukommelse af mig!« (Luk 22:19). Han tog bægeret og takkede og gav det til dem, idet han sagde: »... dette er mit

blod, pagtens blod, som udgydes for mange til syndernes forladelse« (Matt 26:28).

Nadveren er en fornyelse af dåbens pagter og velsignelser. Vi har fået befaling om at omvende os fra vore synder og komme til Herren med et sønderknust hjerte og en angergiven ånd og deltage i nadveren. Når vi nyder brødet, vidner vi om, at vi er villige til at påtage os Jesu Kristi navn og altid erindre ham og holde hans bud. Når vi overholder denne pagt, fornyr Herren vores dåbs rensende virkning. Vi bliver rene og kan altid have hans ånd hos os

Administrationen af nadveren og fornyelsen af pagterne og renselsen, som sker, når vi nyder nadveren, er de vigtigste handlinger i de sidste dages helliges tilbedelse på sabbatsdagen. Vi gør dette til minde om den Enbårne Søn, Jesu Kristi blod. Han er midtpunktet for vores tro. Han er vor Frelser og vor Forløser.

I dette år, hvor vi fejrer, at det er 2.000 år siden, at han blev født, føjer jeg mit vidnesbyrd til de andre apostles. Jeg vidner om, at han lever og elsker os. Jeg vidner om, at han, som er verdens lys og liv, har givet os vejen, hvorved vi kan vende tilbage til vores himmelske hjem for at nyde Gud vor evige Faders nærvær og største velsignelser, ja, evigt liv, den største af alle Guds gaver. I Jesu Kristi navn. Amen.

Aldste David B. Haight taler fra Kirkens kontorbygning.

Ældste Dallin H. Oaks taler fra en kirkesal i Joseph Smith-bygningen i Salt Lake City.

Ældste Jeffrey R. Holland *DE TOLV APOSTLES KVORUM*

Kun få steder på jorden er så hellige og vigtige som denne lille lund af oliventræer her på Oliebjerget i Jerusalem. Det var her i Getsemane Have, at Jesus den sidste nat i sit jordeliv forlod sine apostle og alene steg ned i det kvalernes dyb, som skulle blive hans sonoffer for hele menneskeheds synde.

Langsomt knælede han, faldt ned på sit ansigt og sagde: »Abba, fader, alt er muligt for dig. Tag dette bæger fra mig. Dog, ikke hvad jeg vil, men hvad du vil« (Mark 14:36).

For en eftertænksom kristen er det et stort under, at en eneste persons frivillige og barmhjertige offer kunne tilfredsstille retfærdighedens uendelige og evige krav; sone for alle menneskers ugeringer; bære enhver jordisk lidelse;

føle enhvers personlige hjertesorg, kval og tab. Men jeg vidner om, at det er præcis det, som Kristus gjorde for hver eneste af os. Jeg vidner højtideligt om, at Jesus

Kristi forsoning er den barmhjertige grundvold og den centrale faktor i Guds evige plan for vores frelse og vores lykke.

Er det noget under, at vi går stille og ærbødig her? Er det noget under, at vi indgår hellige pagter på grund af den kærlighed, som blev udvist her? Er det noget under, at Kristus, den største af alle, drak den bitre kalk og skælvede, for at vi ikke skal lide, hvis vi vil omvende os og komme til ham?

Jeg erklærer min undren og ærefrygt, min beundring og mit vidnesbyrd som apostel om ham. I hans, Herren Jesu Kristi lørløsende navn. Amen.

Ældste Jeffrey R. Holland taler fra Getsemane Have

Præsident Gordon B. Hinckley

Lige uden for Jerusalems mure på dette sted eller et sted i nærheden, lå Josef af Arimateas grav, hvor Herrens legeme blev begravet. På den tredje dag efter hans begravelse, »kom Maria Magdalene og den anden Maria for at se til graven.

Og se, der kom et kraftigt jordskælv. For Herrens engel steg ned fra himlen og trådte hen og væltede stenen fra og satte sig på den ...

Men englen sagde til kvinderne: »Frygt ikke! Jeg ved, at I søger efter Jesus, den korsfæstede.

Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå.« (Matt 28:1-2, 5-6).

Dette er de mest beroligende ord i hele menneskehedens historie. Døden – universel og endelig – var nu blevet besejret. »Død, hvor er din sejr? Død, hvor er din brod?« (1 Kor 15:55).

Den opstandne Herre viste sig først for Maria. Han talte til hende, og hun svarede. Han var virkelig. Han var levende, han, hvis legeme havde været dødt. Det er ikke underligt, at da Thomas så ham med sår i hænderne og i siden forundret udbrød: »Min Herre og min Gud!« (Joh 20:28).

Aldrig var dette sket før. Der havde kun været død uden håb. Nu

var der evigt liv. Kun en Gud kunne gøre det. Jesu Kristi opstandelse var den store afsluttende begivenhed i hans liv og mission. Det var forsoningens slutsten. Hans offer for hele menneskeheden var ikke fuldendt, hvis han ikke opstod fra graven med en garanti om opstandelse for alle, der havde levet på jorden.

Af alle sejrene i menneskehedens krøniker er ingen så stor, ingen så universel i sin virkning, ingen så evigtvarende i sine konsekvenser, som den korsfæstede Herres sejr, han, som opstod fra graven den første påskemorgen.

De, som var vidne til denne begivenhed, alle, som så og hørte og talte

Præsident Gordon B. Hinckley taler fra graven i haven.

med den opstandne Herre, vidnede om virkeligheden af dette, det største af alle mirakler. Hans disciple gennem århundrederne levede og døde for at forkynde sandheden af denne himmelske handling.

Til alle disse følger vi vores vidnesbyrd, at han, som døde på korset på Golgata, atter opstod i vidunderlig pragt som Guds Søn, Mesteren over liv og død.

Ældste M. Russell Ballard

DE TOLV APOSTLES KVORUM

Da Frelseren oprindelig bød sine apostle: »Gå ud i alverden« (Mark 16:15), var hans kirke meget lille med medlemmer spredt udover det geografiske område, der nu er kendt som Mellemøsten. Hans dynamiske apostle, som Peter, Jakob, Johannes og Paulus, der for det meste rejste til fods eller med skib, gjorde alt, hvad de kunne, for at holde den lille flok sammen.

Men afstanden og manglen på kommunikation gjorde deres arbejde meget besværligt. De vidste selv, at fremtiden ville bringe et frafald fra evangeliets lærdomme (se 2 Thess 2:3); de vidste også, at der til sidst ville komme en genoprettelse af Jesus Kristi evangeliums fylde til verden. Jeg vidner om, at evangeliets genoprettelse blev fuldført, begyndende med vor himmelske Fader og Herren

Ældste M. Russell Ballard står foran Grant Romney Clawsons forstørrelse af Harry Andersons maleri »Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple.«

Jesu Kristi tilsynkomst for profeten Joseph Smith i foråret 1820.

Siden den glørværdige dag har mere end 90 mænd været kaldet til at tjene som apostle med den samme bemyndigelse, som de fordums apostle havde, med hensyn til at belære alle nationer om, at Jesus er Kristus, Gud vor evige Faders Søn. I dag lettes vores arbejde meget af flyvemaskiner og bemærkelsesværdig teknologi, som udstrækker rækkevidden af vores tjenestegerning til verdens fjerneste egne. Siden 1820 har over 750.000 fuldtidsmissionærer tjent i verden, undervist og vidnet om Kristus på mere end 100 sprog og i 137 nationer og territorier.

Jeg vidner for jer om, at det er vor himmelske Faders vilje, at dette værk ved hans elskede Søn, Jesus Kristus, går fremad. Det er ved ham og gennem ham, at vore missionærer bærer ydmyge og oprigtige vidnesbyrd.

Jeg er et vidne om dette. Jeg erfarede selv sandheden af dette værk og af Frelserens guddommelighed, mens jeg tjente som fuldtidsmissionær i England for 50 år siden. Jeg ved det mere sikkert i dag på grund af oplevelser, der er for mangfoldige og for hellige til at tale om.

Dette er hans evangelium. Han er overhovedet – hellig, guddommelig, størst, magtfuld, majestætisk, i nåde og sandhed. Han levede for os, og han døde for os, fordi han elskede os. Jeg elsker ham højere og mere inderligt, end jeg kan udtrykke i ord. Han er min Herre, min Frelser, min Forløser og min ven. Jeg ved, at Jesus Kristus er Guds, vor evige Faders Søn. Han lever og leder sin kirke i dag ved sin profet og sine apostle. Hans store værk vil fortsætte med at rulle frem, indtil det opfylder hele jorden. Det er mit vidnesbyrd. I Herren Jesu Kristi navn. Amen.

TJENESTEGERNING EFTER DØDEN

Præsident Boyd K. Packer

FUNGERENDE PRÆSIDENT FOR DE TOLV APOSTLES KVORUM

I dette rum blev der den 3. april 1836 opfyldt en profeti, som var blevet fremsat mere end 2.000 år før. De afsluttende ord i Det Gamle Testamente, udtalt af profeten Malakias profeterede: »Se, jeg sender profeten Elias til jer, før Herrens dag kommer, den store og frygtelige.

Han skal vende fædres hjerte til deres sønner og sønners hjerte til deres fædre, så jeg ikke skal komme og slå landet med forbandelse« (Mal 3:23-24).

Da engelen Moroni viste sig for profeten Joseph Smith, citerede han mange skriftsteder; blandt dem er dette blevet skilt ud og findes nu som afsnit 2 i Lære og Pagter. Så på den dag i 1836 knælede Joseph Smith og Oliver Cowdery i dette rum i højtidelig og stille bøn, og efter at de havde rejst sig fra bønnen, sagde Joseph: »Sløret blev borttaget fra vor sind, og vor forstands øjne åbnedes.

[Og vi] så Herren stå på talerstolens brystværn« (L&P 110:1-2).

Herren talte til dem, og derpå viste Moses sig og overdrog dem nøglerne til Israels indsamling. Elias overdrog dem nøglerne til

Abrahams evangelium. Og så skete det: Profeten Elias kom, og han kom med den samme udtalelse om, at vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes hjerter til fædrene, og han sagde: »... herigennem kan I vide, at Herrens store og frygtelige dag ... står for [portene]« (L&P 110:16).

Nu, i vore dage, går det storslåede værk fremad – arbejdet med slægts-historie, tempeltjeneste, hvor familier bliver forenet for altid. Og i en

verden som ødelægger sig selv ved opløsningen af familierne, går dette værk fremad over hele verden. Det er et himmelsk værk. Det er et værk, udtænkt af Herren og præsenteret af ham selv, da han kom til dette sted og introducerede profeten Elias, som geugav nøglerne til dette værk.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus. Det er et himmelsk værk; menneskets sind kunne ikke have udtænkt det. Det er sandt. Jesus er

Præsident Boyd K. Packer taler fra templet i Kirtland.

Kristus. Han lever. Han styrer og leder denne kirke. Om dette aflægger jeg højtideligt vidnesbyrd. I Jesu Kristi navn. Amen.

Præsident James E. Faust
*ANDENRÅDGIVER I DET
FØRSTE PRÆSIDENTSKAB*

Jeg føler mig ydmyg ved at stå på denne hellige grund i det historiske Nauvoo. Denne by var også kendt som Josephs by, opkaldt efter dens grundlægger Joseph Smith. Det var ham, som i et syn så Gud Faderen og hans Søn Jesus Kristus i den hellige lund i Palmyra i New York.

Hans liv er et vidnesbyrd om, at han talte med Kristus for at bringe mere åndelig sandhed, flere nøgler og mere myndighed til jorden end nogen anden profet.

Meget af vores kirkes vigtige historie i den første tid fandt sted her. Et storslået tempel blev bygget her. Dette var det andet tempel, der blev bygget i denne uddeling. Templet i Nauvoo blev bygget, for at Kirkens medlemmer kunne modtage de højeste velsignelser, som Gud har til sit folk.

Når jeg går hen over fundamentet til det hellige tempel i Nauvoo, bliver min sjæl stille. Den sidste dag før

templet lukkede, og de hellige tog af sted, boede mange bogstaveligt talt i templet. Mine oldeforældre, John og Jane Akerley, var blandt de sidste, der modtog deres tempelvelsignelser i denne storslåede bygning den 3. februar 1846. Det var heldigt, fordi John Akerley døde i Winter Quarters. Med tiden vil dette storslåede tempel blive genopbygget til ære for Herren.

Det er her, templets dåbsbassin lå. Frelseren sagde til Nikodemus: »Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige« (Joh 3:5). Frelse for både de levende og de døde afhænger af

Præsident James E. Faust taler fra Nauvoo i Illinois – Josephs by.

denne og andre ordinancer, som alle er en magtfuld bekræftelse af min tro på, at Jesus er Kristus.

I livets Getsemane, som vi alle oplever, og ofte i min nuværende kaldelse har jeg knælet ned i ydmyghed og har henvendt mig til den eneste, der kunne hjælpe mig. Jeg har ofte i store sjælskvaler anråbt Gud om hjælp til at udføre det værk, jeg er kommet til at elske højere end selve livet. Jeg har til tider oplevet det sårede hjertes frygtelige ensomhed og bitre smerte, Satans tugtelse og omfavnelsen af Mesterens varme, trøstende Ånd.

Jeg har også mærket den knugende byrde, utilstrækkelighedens og uværdighedens usikkerhed, den flygtige følelse af at være blevet svigtet, for derefter at blive styrket hundrede fold. Jeg har bestøget et åndeligt Sinaj snevejs af gange for at kommunikere og modtage vejledning. Det har føltes, som om jeg kæmpede mig op ad et håndgribeligt Forklarelsens Bjerg og lejlighedsvis har jeg fornemmet stor styrke og magt i den Almægtiges nærhed. En særlig hellig følelse har styrket mig og ofte været en nær ledsager.

Når jeg tjener i den hellige kaldelse som apostel, indser jeg, at jeg er et meget almindelig menneske. Dog anerkender jeg taknemmeligt en særlig gave. Jeg har en sikker viden om, at Jesus af Nazaret er vores

Præsident Thomas S. Monson taler fra Grandin-bygningen i Palmyra i New York.

guddommelige Frelser. Jeg ved, at han lever. Jeg ved, at på grund af forsoningens ubeskrivelige kval, kan mænd og kvinder, hvis de omvender sig, blive tilgivet for deres synder. På grund af opstandelsens mirakel vil alle opstå fra de døde. Jeg føler hans kærlighed og undres over den pris, han betalte for hver af os. Jeg tænker på, hvor mange dråber blod der blev udgydt for mig. Dette er det vidnesbyrd, jeg giver om ham. I Jesu Kristi navn. Amen.

Præsident Thomas S. Monson

FØRSTERÅDGIVER I DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Vi ser i dag den smukke og autentiske restaurerede Grandin-bygning beliggende i Palmyra i New York. Restaureringen af Grandin-bygningen havde som mål at bevare bygningens historiske ægthed, så de besøgende kan opleve den tids historie.«

Det er her, at den første udgave af Mormons Bog blev trykt i et første oplag på 5.000 eksemplarer, en usædvanlig stor ordre for et trykkeri på landet. Mr. E. B. Grandin havde købt en forbedret Smith trykpresse i New York. Denne trykpresse brugte nyere teknologi end den almindelige trykpresse på den tid, og gav profeten Joseph Smith mulighed for at få Mormons Bog trykt nærmere ved sit hjem.

Lad os blade tilbage i historiens sider, så at vi bedre kan påskønne en af civilisationens største undere, nemlig fremkomsten af løse typer. Før Gutenberg opdagede mulighederne i de løse typer, blev alt skrevet med fjerpen, bogstav efter bogstav, linie efter linie, side efter side. Det var med løse typer, at mr. Grandin trykte Mormons Bog. Den blev langsomt sat af en dygtig sætter, som fra hukommelsen og erfaringen havde lært enhver tilgængelig type, skrift og

størrelse at kende. Efter at siden var blevet sat, blev den sværtet med blæk og trykt, og var så klar til indbinding.

Herren bragte Mormons Bog frem på et tidspunkt, hvor trykmetoder ville øge dens udbredelse til nær og fjern. Nutidige trykpresser gør nu Kirken i stand til at trykke og distribuere millioner af eksemplarer af Mormons Bog hvert år.

Må jeg fortælle jer om en oplevelse, som jeg havde for mange år siden i det sydlige område af USA, hvor en dame efter en stavskonference kom hen til mig og spurgte: »Kender du ældste Delbert L. Stapley?« Jeg svarede, at han og jeg var Herrens apostle, der sammen tjente i Mesterens værk. Hun gav mig et eksemplar af Mormons Bog, som indeholdt en inskription og en underskrift af Delbert L. Stapley. Hun gav udtryk for, at bogen var blevet givet til hendes bedstemor, da ældste Stapley var en ung missionær. Hun tilføjede: »Vil du give denne bog til ældste Stapley og fortælle ham, at denne bog har omvendt hundredvis af min bedstemors efterkommere; og med tiden har de givet Mormons Bogs budskab til andre.«

Jeg gav det signerede eksemplar af Mormons Bog til ældste Stapley. Han lyttede opmærksomt, da jeg forklarede, hvor og hvordan den var blevet givet til mig. Han kiggede stille på underskriften og sagde: »Det er en af de lykkeligste dage i mit liv.«

Det er mit personlige vidnesbyrd, at Mormons Bog ændrer menneskers liv. Den er i sandhed endnu et vidne om Jesus Kristus.

PRÆSIDENT MONSON TALER NU FRA CUMORAHHØJEN

Hvor er det et stort privilegium at være her på Cumorahhøjen og tænke over de betydningsfulde begivenheder, som skete her den 22. september 1827, da en knægt tog en hest og en vogn og i nattens mørke kørte hen til højen, hvor han modtog en gammel optegnelse fra engelen Moroni. På bemærkelsesværdig kort tid oversatte denne uuddannede, unge mand en optegnelse, der fortalte om tusind års historie og

forberedte derpå Mormons Bog til at blive distribueret til offentligheden.

Det, Joseph Smith udførte, blev ikke gjort uden ondsindet kritik eller stor anstrengelse. Joseph vaklede ikke, ej heller tøvede han. Han erklærede senere: »... ved Guds visdom forblev [pladerne] sikkert i min varetægt, indtil jeg ved dem havde fuldført det, der var forlangt ... Da sendebudet så, ifølge aftalen, kom efter dem, overgav jeg dem til ham« (JS-H 1:60).

Dette smukke område af Guds have tiltrækker bogstaveligt millioner af besøgende, hvoraf de fleste kommer for at se det historiske festspil på Cumorahhøjen. De besøgende er ofte nysgerrige, når de kommer.

Præsident Monson taler Cumorahhøjen.

Han eller hun tager herfra rørt i sjælen af Herrens ånd.

Mormons Bog er et nyt vidne om Jesus Kristus. Dens budskab strækker sig over hele verden og bringer dens læsere kundskab om sandhed. Den besvarer det gennemtrængende og universelle spørgsmål, bedst udtrykt af Job fra gammel tid: »Kan en, der er død, få liv?« (Job 14:14).

For mange år siden blev jeg kaldt til Robert Williams' sygeleje. Han var en ung mand, der var ved at dø. Hans hustru og deres to børn stod i nærheden. Vi prøvede alle at være tapre, men der var tårer i vore øjne. Robert spurgte mig: »Hvor går min ånd hen, når jeg dør?« Jeg bad en stille bøn. Jeg så, at der på hans sengebord lå et eksemplar af tre-i-en-udgaven. Jeg rakte ud efter bogen og bladrede hurtigt i den.

Pludselig opdagede jeg, at jeg uden medvirken fra min side var stoppet op ved Alma kapitel 40 i Mormons Bog. Jeg læste disse ord for Robert: »Det er blevet mig kundgjort af en engel, at alle menneskers ånder, så snart de forlader dette dødelige legeme, ja, alle menneskers ånder, hvad enten de er gode eller onde, bliver bragt hjem til den Gud, som gav dem livet.

Og ... deres ånder, som er retfærdige, indføres i en lyksaligheds tilstand, som kaldes paradis, en hvilens tilstand, en fredens tilstand,

hvor de skal hvile fra al deres besvær og fra al bekymring og sorg« (Alma 40:11-12).

Mens jeg fortsatte med at læse om opstandelsen, kom der en glød i Roberts ansigt, et smil nåede hans læber, og hans trætte og syge krop sov. Jeg sagde farvel til hans hustru og børn. Jeg så dem næste gang ved Robert Williams' begravelse. Blandt mine mange dyrebare minder tænker jeg tilbage på den aften, da en ung mand indtrængende bad om sandhed og fik svaret på sit spørgsmål fra Mormons Bog.

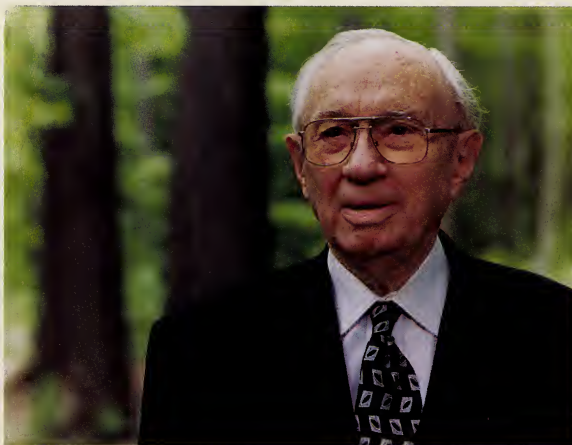
Jeg læste ordene, men Gud vendte siderne. Ja, vor himmelske Fader besvarer bønner, i sin egen tid og på sin egen måde. Jeg bærer som

hans apostel vidnesbyrd om, at Jesus er verdens Frelser, og at han og hans Fader viste sig for profeten Joseph Smith for at indlede denne tidernes fylde uddeling, og det erklærer jeg i hans hellige navn, i Jesu Kristi navn. Amen.

Præsident Gordon B. Hinckley

Dette er den hellige lund. Denne hellige grund æres af sidste dages hellige over hele verden. Det er her, at det hele begyndte, miraklet med dette store værk, som har spredt sig ud over hele jorden. Dette er stedet, hvor den første åbenbaring fandt sted. Det var her,

Præsident Hinckley taler fra den hellige lund.

at Gud den evige Fader viste sig med sin elskede Søn, Jesus Kristus, den opstandne Herre. Faderen pegede på sin Søn og sagde: »Dette er min elskede søn. Hør ham!« (JS-H 1:17).

Forstår I vigtigheden af denne erklæring? Her var Gud den evige Fader, den Almægtige, der bar vidnesbyrd med ord, der var helt enkle. Der er ikke givet noget vigtigere eller mere uimodståeligt vidnesbyrd om den opstandne Herre end dette vidnesbyrd fra hans egen Fader.

De forhæng, der havde været trukket for i århundreder, blev nu delt. En ny og herlig uddeling af evangeliet blev åbnet og førte til flere andre storslåede åbenbaringer. Endnu et vidne om Jesus Kristus var blevet bragt frem for at tale som en røst fra støvet. Det hellige præste-

dømme, der oprindeligt blev overdraget af Mesteren til hans levende apostle, blev gengivet til levende mænd af de samme apostle, der nu var opstået. Der fulgte en formelig »sky af vidner« med nøgler og magter for at fuldende genoprettelsen af Kirken, der var oprettet af Jesus, da han gik på jorden, for nu at kendes som Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Her på selve dette sted ændredes frafaldets lange nat til en ny tids glørværdige morgengry. Gud selv blev både set og hørt. Her, hvor vi står i stilheden ved disse træer, på dette allerhelligste af alle steder, blev guddommens natur igen åbenbar.

En drengs ufordærvede og modtagelige sind blev et redskab til den åbenbaring, der blev givet her og til

mange flere, som fulgte. Idet jeg står som den femtende i rækken fra Joseph Smith og bærer den profetiske kappe, som han fik, bærer jeg højtideligt mit vidnesbyrd om, at profeten Josephs beretning om disse begivenheder er sand, at Faderen her vidnede om sin Søns guddommelighed, at Sønnen instruerede den unge profet, og at der fulgte en strøm af begivenheder, som førte til organiseringen af »den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade, hvori« erklærede han, »jeg, Herren, har velbehag« (L&P 1:30).

Jeg står som et højtideligt og ærbødigt vidne om, at den levende Gud og hans Søn, vor Forløser, lever og er virkelige personer. Disse ord taler jeg ved Helligåndens kraft. I Jesu Kristi hellige navn. Amen.

Præsident Gordon B. Hinckley

Hvor jeg elsker min Herre og Frelser, Jesus Kristus! Hans gribende opfordring og hans guddommelige kærlighed motiverer os alle i dette værk. Jeg elsker mine brødre. Enhver af dem er loyal. Uden tøven reagerer de på ethvert kald. De er Herren Jesu Kristi sande disciple.

Det er ham, Jesus Kristus, som er overhoved for denne kirke, som bærer hans hellige navn. Han våger over den.

Han leder den. Stående ved Faderens højre side leder han dette værk. Forenet som hans apostle, bemyndiget og befuldmægtiget af ham til at gøre det, aflægger vi vores vidnesbyrd om, at han lever, og at han vil komme igen og fordr sit rige og regere som Kongernes Konge og Herrernes Herre. Dette er vi sikre på og aflægger et apostolsk vidnesbyrd i hans hellige navn, ja i Jesu Kristi navn. Amen. □

Lille Liahona

TIL BØRNE I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE ■ APRIL 2001

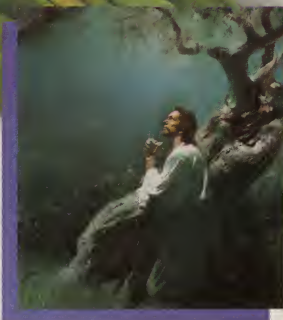

EN HISTORIE, SOM DU KAN FORTÆLLE

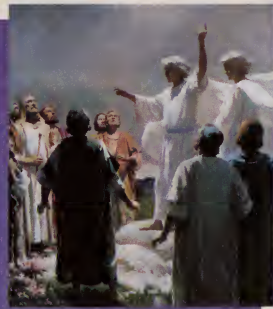
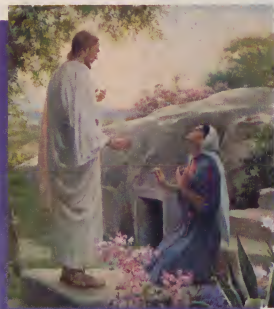

PÅSKE

»Du drager ud for at frelse dit folk«
(Hab 3:13).

PROFETEN ESAJAS FORLUDSINGER KRISTI FØDSEL, AF HARRY ANDERSON; KRISTUS I TEMPLET, AF HEINRICH HOFMANN; JOHANNES DØBER JESUS OG BERGPRÆDIKENEN, AF HARRY ANDERSON;
JESUS KRISTUS, AF WARNER SALLMAN; KRISTUS HELBREDEDE DEN SYGE VED BÆTSEDA DAM, AF CARL BLOCH (BÆTSEDA DANSK INDRE MISSION I KØBENHAVN); KRISTI INDTOG I TRIUMF, AF HARRY ANDERSON;
DEN SIDSTE NADVER, AF CARL BLOCH (GENGIVET MED TILLÆDELSE FRA NATIONALHISTORISK MUSEUM PÅ FREDERIKSBORG I HILLERØD); KRISTUS I GETSEMANE HAV, KORSFÆSTELSEN,
OPSTÅENDE OG HIMMELFARTEN, AF HARRY ANDERSON.

Lyt til profetens røst

Diane S. Nichols

»Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt ... enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme« (L&P 1:38).

Hvis Jesus Kristus kom for at tale med dig, ville du så give dig tid til at lytte? Hvert år i april og oktober taler profeten og andre generalautoriteter til os ved generalkonferencen. De siger det, som Frelseren ville have sagt, hvis han var her. Deres ord kan vejlede os i livet.

I Mormons Bog læser vi om kong Benjamin, en profet. Da han blev gammel, ville han belære sit folk om Frelseren en sidste gang. Han lod et højt tårn bygge nær ved templet, så han kunne høres af hele folket.

Folket slog deres telte op rundt omkring templet og var parat, da kong Benjamin talte. Men der var så mange mennesker, at ikke alle kunne høre ham. Derfor lod han sine ord nedskrive og bringe ud til folket.

Da han var færdig med at tale, ønskede folket at påtage sig Jesu Kristi navn og holde hans bud. De indgik en pagt om altid at erindre Jesus. Folket gjorde det, som Herren, gennem deres profet, havde bedt dem om at gøre (se Mosiah 1-6).

Sidste oktober talte vores profet, præsident Gordon B. Hinckley, til os, og han taler til os igen her i april. Ligesom kong Benjamin taler han til os på Frelserens vegne. Han har ikke brug for et højt tårn. Han taler til os fra det nye Konferencenter i Salt Lake City.

Ikke alle kan komme til Konferencetret for at høre præsident Hinckley tale. Så hans ord sendes ud via fjernsyn, satellit, radio, computer, videobånd og Kirkens tidsskrifter til mennesker over hele verden. Det er vigtigt at lytte til hans ord, ligesom vi ville lytte til Jesus Kristus. Frelseren taler til os gennem præsident Hinckley!

Instruktioner

1. Lim side 5 på tykt papir.
2. Klip de to dele ud, og klip ruden i del 1 ud.
3. Skriv fire ting, som vores profet beder os om at gøre. Skriv fire ting, som du vil gøre for at følge profetens råd.
4. Farvelæg tegningerne af børn, der gør det, som profeten har bedt os om.
5. Lav to rør ved at lime del 1's ender sammen og derefter del 2's ender sammen (se illustrationen).
6. Anbring del 2 inde i del 1 og drej den, indtil der dukker et billede op. Hver dag skal du dreje på billederne og huske på, hvad du vil gøre for at følge profeten.

Forslag til fællestid

1. *Fastgør udtalelser fra generalkonferencetaler eller fra »Særlige vidner om Kristus« (se Liahona, april 2001, s. 2-24) på en snor, hvor der står FØDSEL på en mærkat i den ene ende og EVIGT LIV på en mærkat i den anden ende. Forklar, at når vi kommer til jorden, kan vi ikke huske vor himmelske Faders plan med os. Vi er nødt til at lære om den plan fra skrifterne og vore levende profeter. Giv et barn bind for øjnene som symbol på, at barnet har glemt forudtillværelsen, og lad vedkommende bevæge sig frem langs snoren fra FØDSEL til en udtalelse. Fjern bindet og lad barnet læse udtalelsen og fortælle, hvordan han eller hun kan anvende den. Fortsæt indtil alle budskaber er blevet læst. Syng »Hav tak for profeten, du sendte« (Salmer og sange, nr. 13).*

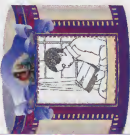
2. *For at hjælpe børnene til at forstå, hvordan vi udvikler os, linje på linje, kan du tegne en plakat med en stige uden trin. Lad børnene vælge trinene fra en æske. På hvert trin skriver du noget, som profeterne har rådet os til at gøre. Forklar, at det er umuligt at klatre op ad stigen, hvis der kam er et eller to trin, men hvis alle trinene er der, kan vi klatre op til toppen og opnå den lykke, som vor himmelske Fader har til alle dem, der følger profetens råd. Fremhæv emnerne på hvert trin ved at syng en sang eller salme om dem. □*

TING, SOM PROFETEN
HAR BEDT MIG GØRE

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.

Lim

Klip ud

Illustration

TING, SOM JEG VIL
GØRE FOR AT FØLGE
PROFETEN

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.

Lim

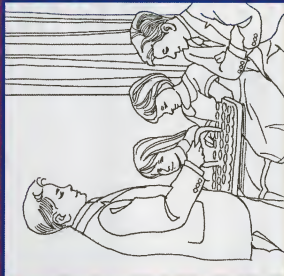

Jeg vil bede.

Lim

Jeg vil studere skrifterne.

Jeg vil huske Frelseren.

Jeg vil være venlig mod andre.

NORBERTO HARIJAONA

FRA ANTANANARIVO PÅ MADAGASKAR

Anita F. Bott

Solen står tidligt op i byen Antananarivo. Når Norberto på ti og hans brødre Tahiry på ni og Tahina på tolv går den halve kilometer hen til skolen, er gaderne fyldt med biler og mennesker. Skolen begynder præcis kl. 8.

»Jeg holder af at mødes med mine venner i skolen,« siger Norberto. Han har masser af muligheder for at fortælle andre om evangeliet, fordi han er en af blot få medlemmer i skolen. Han kan godt lide at være et godt eksempel for de andre børn ved at efterleve Jesu lærdomme. »Jeg siger til mine venner, at de ikke skal slås, og jeg slår aldrig andre,« forklarer han.

Norberto og hans klassekammerater har mindebøger, som deres venner kan skrive i. For nylig skrev Norberto et brev til sin ven Herys mindebog. Han fortalte Hery, at Gud elsker ham, og at han ikke skulle gøre noget dårligt, fordi det gør en ked af det.

Norberto skrev brevet omhyggeligt på fransk og lod sine forældre rette det.

Norberto taler fransk i skolen og malagassisk derhjemme. (Det er de to officielle sprog på Madagaskar, og mange

mennesker taler begge sprog). Hans yndlingsfag i skolen er matematik, men han kan også godt lide engelsk.

Når han kommer hjem fra skole, kan han godt lide at spille basketball i baghaven med sine brødre og venner fra kvarteret. Og han elsker at cykle på den cykel, som han deler med sine brødre. Nogle gange cykler han alene, andre gange cykler alle tre brødre på én gang! Han holder også af at lave biler, som han kan trække i en snor. Han har også pligter, såsom at lave lektier, rede sin seng og nogle gange købe brød til familien.

Norberto tilbringer meget tid sammen med sin familie. De ser ofte videofilm sammen eller går en tur til markedet. De spiser alle deres måltider sammen, fordi drengene kommer hjem fra skole for at spise frokost. Norbertos yndlingsfrokost er svinekoteletter, og hans yndlingsmiddagsmad er spejlæg.

Familieaften betyder noget særligt for ham. Han elsker at studere skrifterne, synge og bede sammen med sin familie. Han elsker at lege de lege, som findes i *Le Liahona* (fransk). Han kan også godt lide, når han bliver bedt om at bede familiebeden.

Om aften beder Norberto sin aftenbøn og kravler op i den køjeseng, som han og en af hans brødre deler. Så synger drengene sange sammen. De holder mest af at synges primarysange. »Jeg elsker Kirken på grund af Primary,« siger Norberto.

Norberto glæder sig til at komme i kirke hver søndag. Han kan lide at studere skrifterne og lege i Primary. I hans klasse hører de om Joseph Smith og læser fra skrifterne om Job. »Jeg kan godt lide at læse om Job, for det minder os om, at folk bliver prøvet i dette liv,« siger han.

Norberto og hans familie er blevet prøvet. Engang fik Norberto malaria og rystede over hele kroppen. Hans forældre havde ingen medicin til ham. Hans far gav ham en præstedømmevelsignelse, og så kunne Norberto endelig sove hele natten. Når han nu er syg eller har en vigtig prøve i skolen, beder han om en fars velsignelse.

Norberto siger, at Kirken har givet ham mange velsignelser. Den største velsignelse er, at han og hans familie blev beseglet i templet den 5. januar 1997. En særlig kirkefond betalte, sådan at hans forældre kunne rejse til templet i Johannesburg i Sydafrika. Men hans forældre måtte sælge det hus, de boede i, for at betale for børnenes rejse.

Norberto og hans familie blev ført ind i Kirken af en onkel, som de kalder »Ton Ton«. Ton Ton forærede deres familie et abonnement på Kirkens franske tidsskrift i 1985. Så da han besøgte familien i 1991, havde de allerede en idé om, hvad Kirken stod for. Ton Ton sagde: »Nu er Kirken kommet til Madagaskar. Lad os finde den.«

De fandt frem til kirkebygningen, men den første gang familien besøgte den, kunne Norbertos far, Elie, ikke være med. Han havde stadig ansvaret for en gruppe unge mænd i et andet trossamfund. Norbertos mor, Esther, kom hjem fra det første møde og fortalte sin mand: »Vi har fundet den rigtige kirke.« Den næste uge tog Elie med dem, og hele familien tog imod evangeliet.

Den gang var Norberto en lille baby. Han blev døbt, da han blev otte år, selv om han var bange for at komme ned under vandet.

Norbertos far og mor siger, at han er en meget gavmild dreng. »Norberto har nogle venner, som bor her i nærheden, og som er meget, meget fattige,« forklarer hans mor. »Nogle af hans venner har ikke nogle sko. Norberto spørger mig altid, om vi kan give dem nogle af vore ting. Han siger, at vi har nok. Han vil altid dele sin mad og sit tøj med dem. Sådan er han. Han er meget gavmild.«

Mange af medlemmerne i Antananarivo deler Norbertos tro og styrke. Kirken vokser hurtigt på Madagaskar. Det varer nok ikke længe, før grenene bliver til ward, og distriktet til en stav.

Norberto har båret sit vidnesbyrd i Primary. »Jeg ved, at Kirken er sand,« siger han. »Jeg har et vidnesbyrd om profeten Joseph Smith. Jeg ved, at han oversatte Mormons Bog.«

Norberto vil gerne opfordre alle børn i Primary til at vælge det rette. Sådan kan de finde sand lykke – den samme lykke, som Norberto skænker til alle, som kender ham. □

Øverst: Norberto kan lide at synges med sin bror. Herover: Familiebøn er en vigtig del af familien Harijaonas hverdag.

DEN HELLIGE LUND

Ærbødig ♩ = 60-66

C

1. I hel - lig lund, — så
2. Vor Fa - der og — hans

Cdim⁷ Baug Em

frisk og grøn, — hvor so - len skin - ned' varm og rund; — der
Søn kom ned — og tal - te som med sam - me røst. — Det

Gm Dm Am

knæ - led' Jo - seph ned i bøn, — der knæ - led' Jo - seph
bud - skab Jo - seph den - gang fik, — det bud - skab Jo - seph

Em E^b Baug C

ned i bøn, — ned i — en hel - lig lund.
den - gang fik, — det gav — hans hjer - te trøst

Tekst: Joan D. Campbell, f. 1929. © 1969 IRI

Musik: Hal K. Campbell, f. 1927. © 1969 IRI. Arr. © 2001 IRI

Denne sang kan kopieres til lejlighedsvis, ikke-kommercielt brug i kirke og hjem.

DEN FØRSTE ABEINBARING, AF GARY L. KAPP

Joseph Smith — Historie 1:14, 17

JESUS UDVÆLGER SINE APOSTLE

ILLUSTRÆT AF ROBERT T. BARNETT

En dag underviste Jesus folk fra en båd ved Galilæasøens bred. Båden tilhørte en mand ved navn Peter. Peter og hans venner havde fisket hele natten uden at fange nogle fisk.

Luk 5:1-5

Da Jesus havde undervist folk, sagde han til Peter, at han skulle sejle ud på dybt vand. Og der sagde han, at Peter og hans venner skulle kaste deres net i vandet, og det gjorde de.

Luk 5:4-5

De fik så mange fisk i nettene, at nettene begyndte at sprække.

Luk 5:5-6

Peter råbte til nogle venner i en anden båd, at de skulle komme og hjælpe. Begge både blev fulde af fisk.

Luk 5:7

Peter og hans venner var forbløffede. De vidste, at det var Jesus Kristus, der havde fået det til at ske.

Luk 5:8-9

Peter knælede ved Frelserens fødder og sagde, at han var en syndner, og at han ikke var værdig til at være i nærheden af Jesus. Jesus sagde, at Peter ikke skulle være bange.

Luk 5:8-10

To af Peters venner, Jakob og Johannes, var brødre. Jesus sagde, at de alle skulle følge med ham. De tre mænd forlod alt, hvad de ejede, og fulgte med Jesus. Frelseren bad også andre mænd om at følge sig og blive »menneskefiskere«.

Mat 4:18-22, 9:9; Luk 5:10-11; Joh 1:35-51

Han havde brug for tolv apostle til at lede sin kirke. Frelseren ville vælge de rette mænd, så derfor bad han hele natten. Den næste morgen udpegede og ordinerede han 12 mænd og gav dem præstedømmet og apostel-myndigheden.

Luk 6:12-16; Joh 15:16

Apostlene rejste rundt til mange byer og forkyndte evangeliet og helbredte folk. Bagefter vendte de tilbage for at fortælle Jesus, hvad de havde gjort.

Mark 6:30; Luk 9:1-6, 10

TALEN

T. S. Heltinger

ILLUSTRÆRET AF DICK BROWN

Så er det tid at stå op,« kaldte mor muntert. Jeg vendte mig om på den anden side og lod, som om jeg ikke hørte hende. Sådan gør jeg, når jeg ikke har lyst til at stå op.

Mor gav ikke op. »Der er morgenmad om et øjeblik,« råbte hun. »De, der vil have noget at spise, må hellere skynde sig.«

Det fik sat skub i min bror. »Kom nu,« sagde David og rystede min seng.

»Jeg er ikke sulten,« mumlede jeg.

»Det må du selv om.« Han skyndte sig ud i køkkenet.

Det var sandt. Jeg var ikke sulten. Faktisk havde jeg ret ondt i maven. *Måske skulle jeg sige til mor, at jeg er syg* tænkte jeg. *Ja, selvfølgelig. Jeg er syg og må blive hjemme.*

Lidt senere fik jeg chancen.

»David siger, at du ikke er sulten.« Mor satte sig på min sengekant. »Har du det dårligt?« Hun lagde hånden på min pande. »Du er ikke varm.«

»Jeg er ikke syg,« svarede jeg ærligt, »men jeg har det ikke så godt.«

Til at begynde med så mor forbavset ud, men så forstod hun det. »Er du nervøs for din tale?«

»Jeg er ikke bare nervøs,« sagde jeg. »Jeg var nervøs i aftes, da jeg gik i seng. Så drømte jeg, at da jeg skulle holde min tale, kunne jeg ikke finde mine notater, og jeg kunne ikke huske noget. Det var uhyggeligt!«

Mor rystede på hovedet. »Jeg er ked af, at du havde mareridt, men det var jo bare en drøm. Det skal nok gå godt.«

»Kan vi ikke sige, at jeg er syg?« spurgte jeg. Men jeg vidste, at mor aldrig ville gå med til det.

»Kom ud og få lidt morgenmad,« sagde hun og trak dynen af mig. »Så får du det bedre.«

Jeg vidste, at det eneste, der kunne få mig til at føle mig bedre tilpas, var at sige til primarypræsidentinden, at jeg var for syg til at holde tale. Maria Louise kunne holde to taler. Hun holder hele tiden tale. Hun kan endda lide at holde tale. Jeg skulle til at sige noget, men mor gav mig et »så-stopper-vi«-blik.

»Godmorgen,« sagde far muntert, da jeg dumpede ned på min stol.

»Mor'n,« grynede jeg. Jeg kunne ikke få mig selv til at kalde det en god morgen.

Far så spørgende på mig.

»Jesper er bekymret for sin tale,« forklarede mor.

»Nå, sådan,« sagde far. »Er der noget, jeg kan gøre for at hjælpe dig? Jeg vil gerne lytte til den, hvis du vil øve dig, inden vi skal i kirke.«

Jeg rystede på hovedet. Det ville ikke gavne noget at øve talen foran far. Jeg spiste en lille smule, inden jeg spurgte, om jeg måtte rejse mig.

»Vi er rigtig stolte af dig, skal du vide,« sagde mor, mens jeg skyllede min tallerken af. »Jeg havde aldrig troet, at du skulle blive den første i familien, som skulle tale i kirken.«

»Jeg er sikker på, at vi alle får mulighed for det engang,« sagde far med et smil.

»Hvad skal det sige?« spurgte David nervøst.

»Sidste dages hellige taler jo tit i kirken,« svarede far. »Vi har ikke en præst,

som holder prædiken hver uge, sådan som vi var vant til. I stedet skiftes medlemmerne til at holde tale.»

David rystede på hovedet. »Jeg vil ikke holde tale.« Han så på mig. »Hvem sagde, at du skulle holde tale?«

»Ikke nogen. Min lærer spurgte klassen, hvem der ville holde tale. To af os rakte hånden i vejret,« forklarede jeg.

»Så du meldte dig frivilligt?« David var rystet.

Jeg trak på skuldrene. »Dengang virkede det som en meget god idé. Nu ville jeg ønske, at jeg havde holdt mund.«

Mor klappede mig på skulderen. »Du skal nok klare det fint. Tag nu dit kirketøj på.«

Kort efter skyndte jeg mig ud for at finde far. »Far, vil du binde mit slips? Jeg har prøvet tre gange nu, og jeg kan stadig ikke finde ud af det.«

»Det vil jeg da gerne.« Han lagde mit slips om sin hals og bandt en perfekt slipsknode. Mit slips så sjovt

ud på ham. Det var alt for kort. Han trak slipset op over sit hoved og lagde det ned over mit.

»Tak,« sagde jeg. Jeg hev min tale op af brystlommen og begyndte at læse den for tusinde gang.

Ved nadvermødet sad jeg stille og gennemgik min tale igen og igen. Først da jeg opdagede, at Maria Louise kiggede på mig, lagde jeg den tilbage i lommen.

Da jeg nåede op til primarylokalet, gik jeg hen til de stole, som stod forrest i lokalet. Undervejs standsede jeg ved talerstolen for at sikre mig, at jeg var høj nok til at kigge hen over den, uden at skulle stå på den skammel, som de små børn brugte.

Da jeg kiggede ned fra talerstolen, fik jeg øje på min far og mor bagest i lokalet. Jeg havde ikke bedt dem om at komme, men det overraskede mig ikke at se dem. Det, der overraskede mig, var at se, at David også sad der. Han gik glip af Søndagsskolen for at høre mig tale! Jeg var ikke rigtig sikker på, om det glædede mig eller ej.

Maria Louise satte sig ved siden af mig. »Er du nervøs?« spurgte hun.

Jeg prøvede at virke rolig. »Er du?« spurgte jeg.

Hun nikkede. »Jeg har holdt mange taler, men jeg er altid nervøs.« Hun strakte hænderne frem, så jeg kunne se, hvordan de rystede.

»Hvorfor meldte du dig så?« spurgte jeg.

Maria Louise trak på skuldrene. »Jeg synes, at det er godt at tale i kirken. Jeg synes, at det er vigtigt at fortælle folk, hvad man tror på. Gør du ikke det?«

»Jo, sikkert,« sagde jeg. »Jeg har aldrig holdt tale før.«

Maria Louise så chokeret ud. »Er det rigtigt?«

»I min gamle kirke var det altid præsten, der prædikede,« forklarede jeg.

»Det er ikke så slemt, når man først er kommet i gang,« sagde Maria Louise med et smil.

Primary begyndte, så vi holdt op med at tale sammen. Jeg følte mig forbavsende rolig. På en eller anden måde fik det mig til at føle mig bedre tilpas ad vide, at Maria Louise også var nervøs, når hun holdt tale.

Efter åbningsangenen og bønningen bekendtgjorde primarypræsidentinden, at Maria Louise og jeg skulle holde tale. Det var Maria Louises tur først. Jeg havde svært ved at lytte til hendes tale, fordi jeg hele

tiden gennemgik min egen tale i tankerne. Jeg fik et chok, da jeg hørte hende sige »Amen«.

»Held og lykke,« hviskede hun, da jeg gik forbi hende på vej til talerstolen.

Jeg hev min tale op af lommen og begyndte.

»Det er første gang, jeg holder tale i kirken,« begyndte jeg. »Faktisk er det første gang nogen fra min familie har talt i kirken.« Jeg så hen på min familie. De smilede alle sammen til mig.

Jeg fortsatte med at fortælle, hvordan mit liv havde ændret sig, efter at vi var blevet døbt. Jeg talte om at læse i Mormons Bog. Jeg fortalte om, hvordan missionærerne havde undervist min familie.

Så fortalte jeg om, hvordan jeg havde lært at bede, om hvor glad jeg var, da jeg fandt ud af, at vor himmelske Fader gerne vil have, at vi beder, og om at jeg vidste, at han lytter til og besvarer vore bønner.

Jeg var næsten færdig, da jeg opdagede, at jeg stadig stod med min skrevne tale krammet i hånden. Jeg havde slet ikke haft brug for den! Jeg takkede mine forældre og David for, at de var blevet medlemmer af Kirken sammen med mig, og jeg sagde, at jeg elskede dem. Det stod ikke engang i min tale. Så sluttede jeg min tale med: »I Jesu Kristi navn. Amen.«

Da jeg satte mig ned, følte jeg mig glad og lettet.

»Du klarede det flot!« hviskede Maria Louise.

»Tak,« sagde jeg og rødmede lidt.

Jeg så hen på min familie. David og far smilede. Mor havde tårer løbende ned ad kinderne. Jeg kunne se, at det var glædestårer.

Da vi begyndte på sangøvelsen, så jeg, at min familie stille smuttede ud af bagdøren og gik til deres klasser. Da besluttede jeg, at næste gang det blev min klasses tur til at holde tale, så ville jeg melde mig frivilligt igen. □

AT ØGE VORES TRO PÅ JESUS KRISTUS

Aldste Stephen D. Nadauld fortalte, mens han fungerede som medlem af De Halvfjerds, om følgende oplevelse: »En stavspræsident og jeg benyttede lejligheden til at besøge en ung kvinde ... Hendes mand var blevet dræbt ved en bilulykke. Hun boede i en beskeden lejlighed sammen med sine to små børn. Jeg tror, at vi ventede, at hun ville være oprevet og modløs ... Men hun var tværtimod ved godt mod. Hun var rolig. Hun var meget venlig. Hun takkede os, fordi vi var kommet, og så sagde hun ... »Brødre, I skal vide, at jeg tror på forløsningsplanen. Jeg er min Frelser taknemlig for løftet om en opstandelse i herlighed sammen med min mand. Jeg er taknemlig for hans forløsende offer.« Så lagde hun armene om sine børn og sagde: »Vores tro på Jesus Kristus hjælper os igennem dette.« («Tro og gode gerninger», *Sjemen*, juli 1992, s. 78-79).

Denne søsters ydmyge udtalelse viser, hvordan tro på Frelseren kan erstatte frygt og tvivl med håb og mod.

TRO ER NØDVENDIG

I vore dages usikre verden ved vi måske ikke, hvad morgendagen bringer, men tro på Jesus Kristus kan give os åndelig fred,

selv når vi står over for katastrofer og hjertesorger. Som præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) sagde, mens han var præsident for De Tolv Apostles Kvorum: »Tro på [Jesus Kristus] betyder at tro på, at selv om vi ikke forstår alt, så forstår han« («Jesus Kristus: Vores Frelser og Forløser», *Den danske Stjerne*, april 1984, s. 11).

Tro på Herren Jesus Kristus er evangeliets første grundsætning (se 4. trosartikel). Ved at udøve tro opnår vi styrke til at se vanskelighederne i øjnene og overvinde fristelser. Når vi fokuserer vores tro på ham, omvender os og er lydige, tilgiver han os vore synder og hjælper os med at vende tilbage til ham. »Dersom I har tro på mig,« har han lovet, »skal I have magt til at gøre alt, hvad jeg anser for gavnligt« (Moroni 7:33).

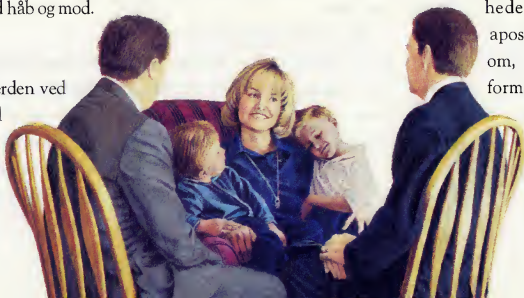
AT PLEJE VORES TRO

Vi studerer og opøver de færdigheder, som vi har brug for til jordiske gøremål. Og sådan opøver vi også vores tro. »Troen kommer altså af det, der høres, og det, der høres, kommer

i kraft af Kristi ord,« forklarer apostlen Paulus (Rom 10:17). Ældste Henry B. Eyring fra De Tolv Apostles Kvorum bemærker, at »blot det at høre lærdommenes ord kan plante troens sædekorn i hjertet. Og selv det mindste sædekorn af tro på Jesus Kristus indbyder Helligånden til at komme« («Styrken ved at undervise i lærdommene», *Liahona*, juli 1999, s. 86).

Når troens sædekorn er blevet sået i vores hjerte, skal det plejes. Vores tro på Jesus Kristus plejes ved at vi studerer, gransker og overvejer skrifterne; faster og beder; tager del i hellige ordinancer; holder vore pagter; tjener Herren og andre; opretholder vore kirkeledere; og adlyder budene.

Når vores tro på Jesus Kristus bliver stærkere, lærer vi at vandre i tro på ham. »At have tro på Kristus,« siger søster Sheri L. Dew, der er andrerådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab, »er at have tillid til ham, følge ham og være afhængig af ham. Og det er at være velsignet med fred i samvittigheden og i sindet, som apostlen Paulus talte om, da han sagde: »Alt formår jeg i ham, der giver mig kraft« (Fil 4:13)« («Vores eneste chance», *Liahona*, juli 1999, s. 78). □

Stol på hans omsorg

Vor himmelske Fader har bedt om, at vi beder ham om det, vi har brug for, og han har lovet at besvare vore bønner. Men hvordan og hvornår vore behov opfyldes er hans afgørelse. Vi må stole på, at han kender vore behov bedre end vi selv, og han ved, hvordan han bedst opfylder dem. Vi er jo trods alt hans børn. ☛ Som ældste George Q. Cannon (1827-1901) fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede: »Vor himmelske Fader er en kærlig og rar og godgørende far ... Han ved, hvordan han skal lede os, og

hvordan han skal tilpasse sine velsignelser til vore ønsker ... han kender vores forhold. Han ved, hvad der er godt for os. Hvis vi trænger til en gave og en velsignelse, ved han, hvornår han skal skænke den til os« (Gospel Truth: Discourses and Writings of George Q. Cannon, red. Jerreld L. Newquist,

1974, s. 102). ☛ Tro på vor himmelske Fader belønnes altid – selv om det, som de følgende beretninger illustrerer, ikke altid sker øjeblikkeligt eller helt på den måde, som vi havde regnet med.

»Velsignelser uden mål«

Gloria Olave

MIT hjerte bankede af glæde den 7. november 1981, da jeg modtog min kaldelse til at tjene i Concepción-missionen i Chile. Da jeg åbnede det brev, gik alt i stå, og det eneste, jeg kunne tænke på, var min mission.

Jeg havde næsten det hele parat. Igen og igen gennemgik jeg listen over det, jeg havde brug for. Jeg satte et lille hak på listen for hver ting, jeg lagde i kufferten. Men trods min omhyggelige planlægning havde jeg helt glemt noget vigtigt.

Først to timer før jeg skulle af

sted, kom jeg i tanker om, at jeg skulle bruge penge til at rejse fra mit hjem i Quilpué til missionærskolen i Santiago i Chile, som lå to timers kørsel derfra. Jeg havde allerede opbrugt alle mine sparepenge og de midler, som mine forældre havde givet mig.

Min biskop var ikke hjemme, da jeg løb hen for at se, om han kunne låne mig pengene. Det var ikke så meget, jeg havde brug for, men på det tidspunkt syntes det som en formue.

I fortvivlelse knælede jeg inde på mit værelse og fortalte min

himmelske Fader, hvad der var sket, selv om jeg vidste, at han allerede vidste det. Da jeg rejste mig, følte jeg mig overbevist om, at han ville hjælpe mig med at løse mit problem. Jeg var trofast tiendebetaler, og jeg vidste, at Herren ville åbne himlens vinduer og udøse velsignelser uden mål over mig (se Mal 3:10).

Min mor råbte til mig, at jeg skulle

To timer før jeg skulle af sted, blev jeg klar over, at jeg skulle bruge penge til at komme til missionærskolen. Fortvivlet knælede jeg ned og fortalte min himmelske Fader, hvad der var galt.

kigge i skabet og vælge det tøj fra, som jeg ikke ville have med, og det, som min søster måtte bruge. Mens jeg gennemgik mit tøj, fandt jeg en lille pung, der var så lille, at den kunne ligge i min hånd. Jeg kom i tanke om, at jeg havde fået den for mange år siden, og at jeg havde gemt mine første sparepenge i den.

Jeg lukkede den op og – sikke en velsignelse! Nydeligt sammenfoldet lå nogle penge, som jeg havde lagt i den mange år tidligere. Der var nok til to billetter til Santiago. Jeg inviterede min far, som ikke er medlem af Kirken, til at ledsage mig til missionsnærskolen.

Der er gået mange år siden da, men jeg kan stadig huske det svar på min bøn. Det har hjulpet mig til at huske på, hvor stor vor himmelske Faders magt og barmhjertighed er.

Gloria Olave er medlem af Paterson 1.

(spanske) Gren, Paterson Distrikt i New Jersey.

David førte an

Sergio Arroyo

Da jeg var missionær i Antofagasta-missionen i Chile, underviste min kammerat og jeg en ung dame og hendes bror, som var otte år gammel. Da vi underviste dem anden gang, havde hendes bror indbudt sin jævnaldrende ven David Marín til at være med. David var en lille dreng, og han havde endnu ikke lært at læse. Men han så opmærksomt

på os, lyttede begejstret og bad om et eksemplar af Mormons Bog. Min makker og jeg så hinanden. Da David ikke kunne læse, besluttede vi stiltiende ikke at give ham Mormons Bog.

Senere samme dag traf vi tilfældigt David ude på gaden. Han spurgte: »Ældster, hvornår giver I mig et eksemplar af Mormons Bog?« Da vi stadig ikke mente, at han ville have nogen gavn af bogen, lod vi for anden gang chancen gå fra os. Han var jo trods alt kun en otte års knægt.

Da vi for tredje gang underviste den unge dame og hendes bror, var lille David der igen. Da lektionen var færdig, spurgte han igen, denne gang en smule stødt: »Og hvor er så min Mormons Bog?«

Jeg så på ham og fik en helt speciel følelse. Smilende forklarede jeg, hvorfor vi ikke havde givet ham en bog, idet jeg sagde: »Du kan ikke læse den, David.« Han så skuffet ud. Men i det øjeblik dukkede en tanke op i mit sind: *Hans forældre kan læse den.* Så jeg fortsatte: »Men det kan dine forældre. Lad os gå hjem til dig og tale med dem.«

David smilede, hoppede af glæde og tog os med hjem. Der mødte vi hans far, Don Astemio, hans mor, María, og hans søstre, Macarena og Valeska, der begge var 11, samt hans et år gamle lillebror.

Familien Marín var en ydmyg og kærlig familie. Faderen havde en gang var en dygtig sportsmand, men

Da vi traf David igen, sagde han:

»Ældster, hvornår får jeg min Mormons Bog?«

han havde lidt af Parkinsons sygdom i syv år. Og de sidste to år havde han været sengeliggende.

Efter at være blevet undervist blev David, Macarena og Valeska døbt, men ikke Don Astemio på grund af hans sygdom. Hans hustru, María, blev heller ikke døbt.

Vi blev ved med at besøge familien, og en dag sagde Don Astemio: »I morgen skal jeg døbes,« og han tilføjede, »og bagefter bliver jeg helbredt.« Da jeg hørte de ord, fyldtes jeg med stor glæde, men jeg blev også lidt bange. Jeg vidste, at hans tro var vokset, men hvad ville der ske, hvis han ikke kunne gå, efter sin dåb? Jeg prøvede at forklare ham, at hans dåb ville helbrede ham åndeligt – men en fysisk helberedelse lå helt i vor himmelske Faders hænder. Trods alt, hvad min kammerat og jeg sagde, forblev han overbevist om, at han ville komme til at gå efter sin dåb.

Den aften knælede jeg og bad af hele mit hjerte vor himmelske Fader om, at hans vilje måtte ske. Da jeg havde bedt, følte jeg en særlig fred.

Næste dag rejste Don Astemio sig med stort besvær. Han kunne ikke tage et eneste skridt uden støtte. Da vi kom til mødesalen, skulle vi op ad en lang trappe til første sal. Vi blev alle rørt af den store anstrengelse og

smerte, som Don Astemio måtte igennem for at komme op ad trappen, trin for trin. Da vi endelig trådte ind i bygningen, så medlemmerne overrasket på os.

Da Don Astemio kom op af vandet, så jeg, at han havde stor tro, men hans legeme var det samme. Han kunne ikke stå på egen hånd.

Vi efterlod ham i hans hjem efter dåbsmødet. Han ville ikke i seng, men blev roligt siddende i en lænestol.

Den næste dag kiggede vi forbi for at besøge ham. Da vi nærmede os hans hjem, kunne vi se lille David, der legede udenfor med en bold – og der var Don Astemio, som løb og legede med sin søn. Jeg kunne næppe tro mine egne øjne. Jeg fik tårer i øjnene, og i hjertet takkede jeg vor himmelske Fader for hans store kærlighed. To uger senere blev María døbt.

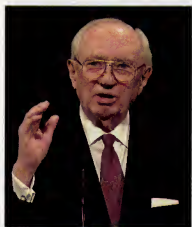
Skønt Don Astemios helbredelse var usædvanlig, er jeg taknemlig for,

at Herren velsignede denne familie på en fantastisk måde. Hvis min kammerat og jeg havde været overladt til vores egen forstand, ville vi være blevet ved med at ignorere lille David, men Herren vidste noget, som vi ikke vidste. Han vidste, at dette barn kunne føre til, at en hel familie blev medlemmer af hans kirke og blev hjulpet på måder, som vi ikke kunne have forudset. □

Sergio Arroyo er medlem af Los Presidentes Ward i Nuiñoa Stav i Santiago i Chile.

En profets råd og bøn for ungdommen

Præsident Gordon B. Hinckley

Jeg tror, at der aldrig før har været et møde som dette i Kirken. I er så mange her i aften. Hvor ser I godt ud.

Nogle af jer er kommet her med tvivl. Nogle er kommet her med store forventninger. Jeg ønsker at

fortælle jer, at jeg har været på mine knæ og bedt Herren om at velsigne mig med styrke og evnen og det ordvalg, der kan nå ind i jeres hjerte.

Uden for denne sal sidder der hundredtusinder af andre, som er sammen med os. Hver eneste af jer byder jeg velkommen. Jeg er meget glad for denne fantastiske mulighed for at tale til jer, og jeg erkender, hvor vigtigt det er.

Jeg har nu en del år på bagen – 90 år og lidt til. Jeg har levet længe, og jeg har altid næret stor kærlighed til denne kirkes unge mænd og unge piger. I er virkelig en vidunderlig gruppe. I taler forskellige sprog. I er alle en del af en stor familie. Men I er også enkeltpersoner, hver med jeres egne problemer, hver især ønsker svar på det, der forvirrer og bekymrer jer. Vi elsker jer virkelig og beder konstant for, at jeres evner må hjælpe jer. Jeres tilværelse er fuld af vanskelige beslutninger og af drømme og håb og længsler om at finde det, der vil bringe jer fred og lykke.

Engang – for meget længe siden – var jeg på jeres alder. Jeg havde ingen bekymringer om narkotika og pornografi, for det var ikke tilgængeligt dengang. Jeg bekymrede mig om skolen, og hvad det ville føre til. Det var midt i en tid med den forfærdelige økonomiske depression. Jeg spekulerede på, hvordan jeg kunne tjene penge. Jeg tog på mission, da jeg var færdig med universitetet. Jeg kom til England. Vi rejste med tog til Chicago, kørte med bus tværs gennem byen, og derfra kørte vi videre til New York, hvor vi tog med en damper til De Britiske Øer. Mens vi kørte med bussen i Chicago for at skifte tog, sagde en kvinde til chaufføren: »Hvad er den bygning forude?« Han svarede: »Frue, det er Chicagos handelskammers bygning. Hver uge er der en mand, som har mistet sin formue, som springer ud fra et af de vinduer. Han har intet tilbage at leve for.«

Sådan var tiderne. De var vanskelige og modbydelige. Ingen, som ikke levede i den periode, vil nogensinde fuldt ud forstå den. Jeg håber af hele mit hjerte, at vi aldrig må opleve noget lignende.

Nuvel, her er I så på tærskelen til jeres voksenliv. I bekymrer jer om skolen. I bekymrer jer om ægteskabet. I bekymrer jer om mange ting. Jeg giver jer et løfte, at Gud ikke vil svigte jer, hvis I vil gå på hans veje og følge vejledningen i hans befalinger.

Dette er en tid med store muligheder. I er meget heldige ved at leve nu. Aldrig før i menneskeheden

FOTO: MASTE BEIER

Unge og unge voksne venter uden for Konferencecentret i Salt Lake City på, at firsiden begynder.

Vær taknemmelig

historie har livet budt på så mange muligheder og udfordringer. Da jeg blev født var den forventede levealder for en mand eller kvinde i USA og andre vestlige lande 50 år. Nu er den over 75 år. Kan I forstille jer det? Gennemsnitlig set kan I forvente at leve mindst 25 år længere end dem, der levede i 1910.

Dette er en tid med en eksplosion af viden. Da jeg var på jeres alder, var der for eksempel ingen antibiotika.

Alle disse vidunderlige lægemidler er blevet opdaget og rendyrket i nyere tid. Nogle af jordens store plager er væk. Kopper rev engang hele befolkninger bort. Den er helt forsvundet. Det er et mirakel. Polio var engang alle mødres værste frygt. Jeg kan huske et besøg hos en mand med polio på amtshospitalet. Han lå i en stor jernlunge, som bevægede hans egne lunger, mens den pumpede op og ned. Der var intet håb for ham; han kunne ikke selv

Vær dygtig

trække vejret. Han døde og efterlod sig en hustru og børn. Denne forfærdelige sygdom er nu væk. Det er også et mirakel. Og sådan er det også på andre områder.

Selvfølgelig står I også over for udfordringer. Hver generation, der nogensinde har vandret på jorden, har mødt udfordringer. Vi kunne bruge hele aftenen på at tale om dem. Men af alle de udfordringer, som man har stået over for tidligere, så tror jeg, at det er dem, vi har i dag, der er lettest at klare. Det siger jeg, fordi de er til at håndtere. De indebærer stort set kun individuelle afgørelser om adfærd, men disse afgørelser kan træffes og følges. Og når det er sket, så ligger udfordringen bag os.

Jeg antager, at de fleste af jer går i skole. Det glæder mig, at I har disse muligheder og dette ønske. Jeg håber, at I læser flittigt, og at jeres store ambition er at få gode karakterer i jeres forskellige klasser. Jeg håber, at jeres lærere vil være gavmilde mod jer, og at jeres studier vil resultere i topkarakterer og en god uddannelse. Jeg vil ønske jer alt godt i jeres skolegang.

I aften vil jeg lade jeres lærere give jer de gode karakterer, som jeg håber, I fortjener. Jeg vil tale til jer om noget lige så vigtigt. I sørger for karaktererne, så fortæller jeg om »V'erne«.

1. Vær taknemmelig.
2. Vær dygtig.
3. Vær ren.
4. Vær sand.
5. Vær ydmyg.
6. Vær bønssom.

Hvorfor gentager I ikke disse »V'ere« med mig, og så kan vi tale om dem hver især, OK?

1. Vær taknemmelig.
2. Vær dygtig.
3. Vær ren.
4. Vær sand.
5. Vær ydmyg.
6. Vær bønssom.

Vær taknemmelig. Der er et lille ord på dansk, som måske betyder mere end alle andre. Det er »tak«. Lignende ord findes på alle andre sprog, ord som *gracias*, *merci*, *danke*, *obrigado*, *domo*.

Vanen med at sige tak er tegnet på en dannet mand eller kvinde. Hvem er Herren utilfreds med? Han nævner »dem, der ikke anerkender hans hånd i alle ting« (L&P 59:21). Det vil sige dem, som ikke er taknemmelige. Vær altid taknemmelige i jeres hjerte, mine kære venner. Vær

FOTO: MICHAEL ANGELO M. RANIEZ

Unge og unge voksne fra Taytay 1. Ward i Cainta Stov på Filippinerne lytter til firesiden over internettet.

taknemmelig for de vidunderlige velsignelser, som I har. Vær taknemmelig for de enorme muligheder, som I har. Vær taknemmelig for jeres forældre, som holder så meget af jer, og som har arbejdet virkelig meget for at forsørge jer. Lad dem vide, at I er taknemmelige. Sig tak til jeres mor og til jeres far. Sig tak til jeres venner. Sig tak til jeres lærere. Udvis påskønnelse over for alle, som gør jer en tjeneste eller på nogen måde hjælper jer.

Tak Herren for hans godhed over for dig. Tak den Almægtige for hans elskede Søn, Jesus Kristus, som har gjort det for jer, som ingen anden i hele denne verden kunne. Tak ham for hans storslåede eksempel, for hans vidunderlige lærdomme, for hans udstrakte hånd til at løfte og hjælpe jer. Tænk over betydningen af hans forsoning. Læs om ham og læs hans ord i Det Nye Testamente og i 3 Nephi i Mormons Bog. Læs dem stille for jer selv og overvej dem derpå. Åbn jeres hjerte for jeres Fader i Himlen i taknemmelighed for hans gave, hans elskede Søn.

Tak Herren for hans vidunderlige kirke, gengivet i denne storslåede tid i historien. Tak ham for alt, hvad den tilbyder jer. Tak ham for venner og kære, for forældre og brødre og søstre, for familien. Lad en taknemmelig ånd lede og velsigne jeres dage og nætter. Arbejd med det. I vil opdage, at det giver vidunderlige resultater.

V nt. to – væ *er dygtig.*

I er på vej ind i den mest konkurrenceprægede tid, som verden nogensinde har kendt. Der konkurreres overalt omkring jer. I har brug for al den uddannelse, I kan få. Lad være med at købe en bil, gør alt det, som er nødvendigt at ofre, for at I kan blive kvalificeret til arbejdsmarkedet i

denne verden. Denne verden vil stort set betale jer det, som den synes, I er værd, og jeres værdi vil vokse, når I får uddannelse og erfaring på jeres valgte område.

I tilhører en kirke, som belærer om betydningen af uddannelse. I har en befaling fra Herren om at uddanne jeres sind og jeres hjerte og jeres hænder. Herren har sagt: »Lær flittigt ... Både om det, der er i himlen, på jorden og under jorden, det, som har været, det, som er, og det, der snart skal ske, det, som er hjemme, og det, som er ude; nationernes krige og forviklinger og de strafedomme, der skal komme over landet og kundskab om lande og riger, så I kan være forberedt på alt« (L&P 88:78-80).

Læg lige mærke til, at det ikke er mine ord. Det er Herrens ord, og han elsker jer. Han ønsker, at I skal dygtiggøre jer med jeres hoved og med jeres hænder, så I kan virke for det gode, når I går gennem livet. Og når I gør det, og når I arbejder reelt og yder et fremragende arbejde, så vil I bidrage til Kirkens ære, for I vil blive betragtet som mænd og kvinder, der er hæderlige, dygtige og omhyggelige. Vær dygtig. Vær ikke tåbelig. I kan ikke bluffe eller snyde andre uden at bluffe eller snyde jer selv.

For mange år siden arbejdede jeg for jernbanen i hovedkontoret i Denver. Jeg havde ansvaret for, at alt kom det rigtige sted hen. Det var dengang, hvor næsten alle kørte med passagertog. En morgen fik jeg en opringning fra en med samme job i Newark i New Jersey. Han sagde: »Tog nr. det og det er ankommet, men det har ingen bagagevogn. Et eller andet sted har 300 passagerer mistet deres bagage, og de er vrede.«

Jeg gik straks i gang for at finde ud af, hvor den kunne være havnet. Jeg fandt ud af, at vognen var læsset korrekt og koblet på toget i Oakland i Californien. Den var overgået til vores selskab i Salt Lake City, kørt videre til Denver, ned til Pueblo, skiftet over til en anden hovedlinje og videre til St. Louis. Der overgik den til et andet selskab, som skulle føre den til Newark i New Jersey. Men en skødesløs sporskifter på St. Louis' banegård flyttede et lille stykke stål blot 7,5

Vær ren

cm, et sporskifte, og løftede derpå en stang for at koble vognen af. Vi fandt ud af, at den bagagevogn, som skulle være i Newark i New Jersey, faktisk befandt sig i New Orleans i Louisiana – 2.400 km fra sit mål. En flytning af et sporskifte på kun 7,5 cm på banegården i St. Louis af en skødesløs medarbejder havde sendt vognen ud på det forkerte spor, og afstanden til dets virkelige mål voksede dramatisk. Sådant er det også med vores liv. I stedet for at følge en stabil kurs trækkes vi af en fejlagtig ide i en anden retning. Bevægelsen bort fra vores oprindelige mål kan være minimal, men hvis vi fortsætter, kan denne lille bevægelse blive til et stort svælg, og vi

befinder os langt fra det sted, som vi havde til hensigt at tage til.

Har I nogensinde på en gård åbnet en af disse 5 meter brede låger? Når den bliver åbnet, slår den et meget stort sving. Inde ved hængslerne bevæger den sig kun ganske lidt, men i den anden ende er bevægelsen stor. Mine kære venner, det er de små ting, som livet drejer sig omkring, der har stor betydning for vores tilværelse.

Vær dygtig. Herren ønsker, at I skal dygtiggøre jer, jeres hoved og hænder, uanset hvilket område I vælger. Uanset om det er at reparere køleskabe eller at blive kirurg, så skal I uddanne jer. Søg den bedste uddannelse, I kan få. Bliv en person med et ry for godt arbejde i den verden, som ligger foran jer. Jeg gentager, I vil bidrage til Kirkens ære, og I vil blive rigt velsignet på grund af den uddannelse.

FOTO: WAYNE SALTZGIVER

Unge, unge voksne og missionærer samles for at lytte til firesiden i Johannesburg i Sydafrika.

Der er ingen tvivl, overhovedet ingen, om, at uddannelse betaler sig. Kortslut ikke jeres liv. Hvis I gør det, vil I betale for det igen og igen og igen.

Det tredje V – *vær ren*. Vi lever i en verden, der er fuld af smuds og snavs, en verden der stinker af det

Vær sand

onde. Det omgiver os fuldstændigt. Det er på TV-skærmen. Det er i biografen. Det er i populære bøger. Det er på internettet. I har ikke råd til at betragte det, mine kære venner. I har ikke råd til at lade denne smudsige gift røre jer. Hold jer fra det. Undgå det. I kan ikke leje videoer og se dem, når de beskriver nedværdigende ting. I unge mænd, der bærer Guds præstedømme, kan ikke blande det smuds med dette hellige præstedømme.

Undgå al ond tale. Misbrug ikke Herrens navn. Fra tordenen på Sinaj skrev Herrens finger på stentavler: »Du må ikke bruge Herren din Guds navn til løgn« (2 Mos 20:7).

Det er ikke et tegn på manddom skødesløst og respektløst at misbruge den Almægtiges eller hans elskede Søns navn, som mange er tilbøjelige til.

Vælg jeres venner med omhu. De vil føre jer i den ene eller anden retning. Alle ønsker venner. Alle har brug for venner. Ingen ønsker at undvære dem. Men glem aldrig den kendsgerning, at det er jeres venner, som vil føre jer ad de veje, som I vil følge.

Selv om I skal være venlige over for alle, så udvælg med den største omhu dem, som I ønsker et nært forhold til. De vil være jeres livreddere i situationer, hvor I kan vakle mellem valg, og I kan måske ligeledes redde dem.

Vær ren. Spild ikke jeres tid på destruktiv underholdning. For nylig blev der i Salt Lake-dalen afholdt en koncert med et omrejsende band. Jeg er blevet fortalt, at det var modbydeligt, at det var uanstændigt, at det på enhver måde var af det onde. De unge herfra havde betalt mellem 200 og 300 kroner for at komme ind. Hvad fik de for deres penge? Kun en forførende stemme, som opfordrede dem til at bevæge sig mod noget modbydeligt. Jeg bønfaller jer, mine venner, om at holde jer fra noget sådant. Det vil ikke hjælpe jer. Det kan kun skade jer.

Jeg talte for nylig til jeres mødre og jeres fædre. Blandt meget andet talte jeg med dem om tatoveringer.

Hvilken skabning er mere storslået end det menneskelige legeme. Hvor er det vidunderligt som kronen på den Almægtiges værk.

Paulus skrev til korintherne og sagde: »Ved I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds ånd bor i jer?

Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham. For Guds tempel er helligt, og det tempel er I« (1 Kor 3:16-17).

Har I nogen sinde tænkt på, at jeres legeme er helligt? I er Guds barn. Jeres legeme er hans skaberværk. Vil I skamfere det skaberværk med gengivelser af mennesker, dyr og ord malet på jeres hud?

Jeg lover jer, at den dag vil komme, hvis I har tatoveringer, hvor I vil fortryde jeres handlinger. De kan ikke vaskes af. De er permanente. De kan kun fjernes ved en

kostbar og smertefuld proces. Hvis I har tatoveringer, vil I sikkert resten af livet gå rundt med dem. Jeg tror, at den dag vil komme, hvor det vil være pinligt for jer. Undgå det. Vi er jeres Brødre og elsker jer, og vi bønfaller jer om ikke at blive så uærbødige over for det legeme, som Herren har givet jer.

Tillad mig at nævne øreringe og ringe placeret andre steder på legemet. De er ikke mandige. De er ikke attraktive. I unge mænd ser bedre ud uden dem, og jeg tror, at I vil føle jer bedre tilpas uden dem. Med hensyn til de unge piger så behøver I ikke at hænge ringe op og ned langs jeres ører. Et par beskedne øreringe er tilstrækkeligt.

Jeg nævner disse ting, fordi de vedrører jeres legeme.

En velsoigneret ung pige, som er ren i legemet og sindet, er virkelig smuk. Hun er en datter af Gud, som hendes evige Fader virkelig kan være stolt over. En velsoigneret ung mand er virkelig flot. Han er en søn af Gud, som er fundet værdig til at bære Guds hellige præstedømme. Han behøver ikke tatoveringer eller øreringe på eller i sit legeme. Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum er alle enige om at fraråde disse ting.

Og mens jeg taler om sådanne sager, ønsker jeg igen at fremhæve spørgsmålet om pornografi. I USA er det blevet en industri med en omsætning på 10 milliarder dollars, hvor nogle få mænd bliver rige på bekostning af tusinder og atter tusinder af deres ofre. Hold jer fra det. Det er lokkende, men det vil ødelægge jer. Det vil forkvakle jeres følelser. Det vil i jeres indre opbygge et begær, som I vil gøre alt for at tilfredsstille. Og forsøg ikke at skabe kontakter gennem internettet eller chat rooms. De kan føre jer helt ned i sorgens og bitterhedens afgrund.

Jeg må også sige et par ord om narkotika. I ved, hvad I bør mene om det. Jeg er ligeglad med, hvad slags det er. Det vil ødelægge jer, hvis I prøver. I vil blive dets slave. Når I først er i dets magt, vil I gøre alt for at skaffe penge til at købe mere.

Jeg blev forbløffet, da jeg ved at se et TV-program fandt ud af, at forældre introducerer narkotika til deres børn i 20% af tilfældene. Jeg kan ikke forstå, hvad jeg

Vær ydmyg

anser for disse forældres dumhed. Hvilken fremtid, bortset fra slaveri for deres børn, ser de i narkotika? Narkotika vil fuldstændig ødelægge dem, der bliver afhængige af det.

Mit råd, min bøn til jer vidunderlige unge mænd og piger er at holde jer fuldstændig fra det. I behøver ikke at eksperimentere med det. Se omkring jer og se virkningen, som det har haft på andre. Der er ingen grund til, at nogen sidste dages hellig dreng eller pige, ung mand

FOTO: H. DANIEL ROSAS L.

Unge og unge voksne i Bogotá i Colombia ser den direkte transmission af firesiden med præsident Hinckley.

eller ung kvinde overhovedet forsøger at prøve. Hold jer rene fra disse sindsændrende og afhængighedsdannende vaner.

Og nu nogle få ord om det mest almindelige og det vanskeligste af alle de problemer, som I unge mænd og unge piger står over for. Det er forholdet, som I har med hinanden. I beskæftiger jer med det stærkeste af alle menneskelige instinkter. Det er måske kun viljen til at overleve, som overgår det.

Herren har gjort os tiltrækkende for hinanden i en meget væsentlig hensigt. Men selve denne tiltrækning bliver som en krudttønde, hvis den ikke kontrolleres. Den er smuk, når den håndteres rigtigt. Den er livsfarlig, hvis man mister kontrollen.

Det er af denne grund, at Kirken fraråder stævne-møder i en tidlig alder. Denne regel er ikke fastsat for på nogen måde at skade jer. Den er fastsat for at hjælpe jer, og det vil den gøre, hvis I efterlever den.

Faste forhold i en tidlig alder fører ofte til tragedier. Undersøgelser har vist, at jo længere en dreng og pige kommer sammen, jo større sandsynlighed har de for at få problemer.

Mine venner, det er bedre at gå ud med en række forskellige, indtil I er rede til at blive gift. Jeg ønsker, at I har det pragtfuldt, men undgå at blive intime. Hold jeres hænder for jer selv. Det er måske ikke let, men det er muligt.

I unge mænd, som planlægger at tage på mission, skal vide, at seksuel synd kan hindre jer i at få den mulighed. I tror måske, at I kan skjule det. Mange års erfaring har vist, at det kan I ikke. For at tjene effektivt på mission må I have Herrens Ånd, og skjulte overtrædelser harmonerer ikke med den Ånd. Før eller senere vil I føle jer tilskyndet til at bekende jeres tidligere overtrædelser. Sir Galahad sagde ganske rigtigt: »Min styrke er som ti, for mit hjerte er rent« (Alfred, Lord Tennyson, *Sir Galahad*, 1842, 1. strofe).

Mine kære unge venner, med hensyn til sex, så ved I, hvad der er rigtigt. I ved det, når I vandrer på gyngende grund, hvor det er så let at snuble og glide ned i overtrædelsens grav. Jeg bønfaller jer om at være forsigtige, at træde tilbage i sikkerhed fra syndens slugt, som det er så let at falde ned i. Bevar jer selv rene fra seksuelle overtrædelsers mørke og skuffelse. Gå i solskinet fra den fred, der kommer af lydighed over for Herrens befalinger.

Hvis der nu er nogen, som har overskredet grænsen, og som allerede har overtrådt, er der så noget håb for jer? Selvfølgelig er der det. Hvor der er sand omvendelse, vil

der være tilgivelse. Den proces begynder med bøn. Herren har sagt: »Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu« (L&P 58:42). Del jeres byrde med jeres forældre, hvis I kan. Og bekend endelig til jeres biskop, som står parat til at hjælpe jer.

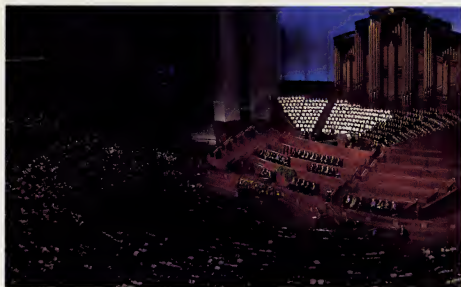
Mit næste V – *vær sand*.

Shakespeare sagde: »Vær sand imod dig selv; så følger det så vist som nat på dag, at du blir ikke falsk mod nogen mand« (*Hamlet*, I, 3, 78). I har en storslået arv. I har en stor baggrund i ædle forfædre. Mange af jer er efterkommere af pionererne, som døde i hundredvis og tusindvis som vidnesbyrd om sandheden af dette værk. Hvis de så ned til jer, ville de bønfallde jer: »Vær sand. Vær loyal. »Mer nu end før vil vi kæmpe og stride, tro stå til Herren, om end vi må lide.« De ville i dag sige: »Fædrenes rene, stærke tro altid i vore hjerte bo« (se *Salmer og sange*, nr. 167 og nr. 37).

Og I, som måske ikke er efterkommere af pionerer, I tilhører en kirke, som er blevet styrket af sine medlemmers loyalitet og urokkelige hengivenhed i generationer. Hvor er det vidunderligt at tilhøre et samfund, hvis formål er ædle, hvis præstationer er store, hvis værk er opløftende, ja, tilmed heroisk. Vær loyal over for Kirken i alle situationer. Jeg giver jer et løfte, at denne kirkes ledere aldrig vil føre jer på afveje. De vil lede jer på vejen til lykke.

I, som er medlemmer af denne kirke, må være loyale over for den. Dette er jeres kirke. I har et lige så stort ansvar der, hvor I befinder jer, som jeg har der, hvor jeg er. Den tilhører jer, ligesom den tilhører mig. I har taget imod dens evangelium. I har påtaget jer en pagt i dåbens vande. Den har I fornyet hver gang. I har modtaget nadveren. Disse pagter vil få større indhold, når I er gift i templet. I kan ikke betragte dem letsindigt. De er alt for store. Dette er selve Guds værk, som er udarbejdet til at tilvejebringe hans sønners og døtters uddødelighed og evige liv.

Gå i tro frem for Gud med oprejst hoved, stolt over jeres medlemskab i denne store sag og i dette rige, som han har gengivet til jorden i denne sidste tidernes fyldest uddeling. Hvorfor? For at bringe jer lykke.

Konferencecentret var helt fyldt, da unge og unge voksne lyttede til vejledning fra præsident Gordon B. Hinckley.

Vær sand over for jeres overbevisninger. I ved, hvad der er rigtigt, og I ved, hvad der er forkert. I ved det, når I gør det rette. I ved det, når I styrker den rette sag. Vær loyal. Vær trofast. Vær sand, mine elskede fæller i dette store rige.

Det femte V – *vær ydmyg.*

Der er ikke plads til arrogance i vores liv. Der er ikke plads til bedrag. Der er ikke plads til egoisme. Vi har et stort værk at udføre. Vi har meget, der skal opnås. Vi har brug for vejledning, når vi tager en uddannelse. Vi har brug for hjælp i valget af en evig partner.

Herren har sagt: »Vær ydmyg, så skal Herren, din Gud, lede dig ved hånden og besvare dine bønner« (L&P 112:10).

Sikken et enormt løfte, der står i denne udtalelse. Hvis vi er uden bedrag, stolthed eller arrogance, og hvis vi er ydmyge og lydige, så vil Herren lede os ved hånden og besvare vore bønner. Findes der noget større vi kan bede om? Der er intet, som kan måle sig med dette.

Frelseren erklærede i den storslåede Bjergprædiken: »Salige er de sagtmodige, for de skal arve jorden« (Matt 5:5).

Jeg tror, at de sagtmodige og de ydmyge er dem, som er lærevillige. De er villige til at lære. De er villige til at lytte til den stille, sagte røsts hvisken, der vil vejlede dem i deres tilværelse. De sætter Herrens visdom over deres egen visdom.

Og dette fører mig til mit sidste V – *vær bønnsom.*

I kan ikke gøre det alene. Jeg ser ud over denne store forsamling, og jeg ved, at I er unge, som beder, som går på

jeres knæ og taler med Herren. I ved, at han er kilden til al visdom.

I har brug for hans hjælp, og I ved, at I har brug for hans hjælp. I kan ikke gøre det alene. I vil erkende og genkende det oftere og oftere, som årene går. Så lev således, at I med god samvittighed kan tale med Herren. Gå på jeres knæ og tak ham for hans godhed over for jer og giv over for ham udtryk for de retfærdige ønsker i jeres hjerte. Det store mirakel er, at han hører det. Han reagerer. Han svarer – ikke altid sådan, som vi kunne ønske, han ville svare, men der er i mit sind ingen tvivl om, at han svarer.

I har et umådeligt stort ansvar, I unge mænd og unge piger. I er resultatet af alle de generationer, som er gået forud for jer. Alt, hvad I har af legeme og sind, er blevet videregivet til jer fra jeres forældre. En dag vil I blive forældre og til kommende generationer videregive de fysiske og intellektuelle egenskaber, som I har modtaget fra fortiden. Bryd ikke denne kæde af generationer i jeres familie. Bevar den skinnende og stærk. Virkelig meget afhænger af jer. I er så yderst dyrebare. I betyder så meget for denne kirke. Det ville ikke være det samme uden jer. Rank ryggen og vær stolt af jeres arv som sønner og døtre af Gud. Søg til ham for forståelse og vejledning. Lev i henhold til hans bud og befalinger.

Nyd livet og hav det sjovt. Selvfølgelig kan I det! Vi ønsker, at I har det sjovt. Vi ønsker, at I nyder livet. Vi ønsker ikke, at I er hovne. Vi ønsker, at I er stærke og glade, at I synger og danser, ler og er lykkelige.

Men når I gør det, så vær ydmyge og bønnsomme, og Himlen vil tilsmile jer.

Jeg kan ikke ønske noget bedre for jer, end at jeres tilværelse må være udbytterig, at jeres virke må være målrettet og givet frit, at I bidrager til verdens viden og velfærd, den verden, som I lever i, og at I gør det ydmygt og trofast for jeres Guds åsyn. Han elsker jer. Vi elsker jer. Vi ønsker, at I skal være lykkelige og få succes, så I kan yde store bidrag til den verden, I lever i, og til den videre udvikling af dette, Herrens store og majestætiske værk.

Vær bønssom

Nuvel mine brødre og søstre, det er mine »V'er« – vær taknemmelig, vær dygtig, vær ren, vær sand, vær ydmyg, vær bønssom.

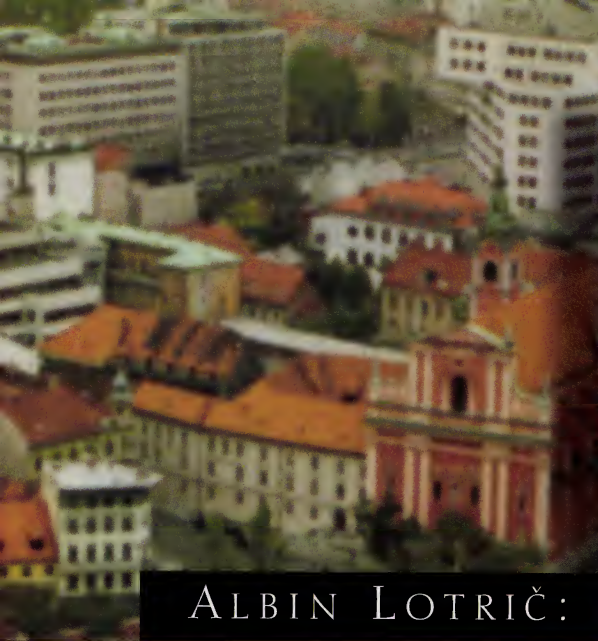
Afsluttende ønsker jeg nu at opsende en bøn for jer.

O Gud, vor evige Fader, som din tjener bøjer jeg mig for dig i bøn for disse unge, som er spredt ud over jorden, og som er samlet i aften i forsamlinger overalt. Tilsmil dem med din gunst. Lyt til dem, når de hæver deres røst i bøn til dig. Led dem blidt ved hånden i den retning, som de bør følge.

Hjælp dem til at vandre på sandhedens og retfærdighedens veje og bevar dem fra det onde i verden. Velsign dem, at de til tider må være lykkelige og til tider være alvorlige, at de må nyde livet og drikke af dets fylde. Velsign dem, at de må vandre acceptabelt for dig som

dine værdsatte sønner og døtre. Hver enkelt af dem er et af dine børn med evnen til at udføre store og ædle gerninger. Hold dem på den høje vej, som fører til præstationer. Beskyt dem mod fejltrin, der kan ødelægge dem. Hvis de har begået fejl, tilgiv dem da deres overtrædelser og led dem tilbage til veje med fred og udvikling. Om disse velsignelser beder jeg ydmygt med taknemmelighed for dem og nedkalder dine velsignelser over dem med kærlighed og hengivenhed i hans navn, han, som bærer byrden af vore synder, ja, Herren Jesus Kristus. Amen. □

Manuskript til en tale for unge og unge voksne den 12. november 2000 i Konferencetretet i Salt Lake City og transmitteret via satellit over hele Kirken.

ALBIN LOTRIČ:

S J Æ L E S

Han var fremmed i et fremmed land. Han skulle kun bo der i tre måneder og derefter vende tilbage til sit hjem i et land, hvor Kirken endnu ikke var blevet organiseret. Var det umagen værd for nogen at lære ham at kende? Ville det være spild af missionærernes tid at undervise ham i evangeliet?

VÆRDI

Marvin K. Gardner

Albin Lotrič har boet i Slovenien hele sit liv, bortset fra tre måneder hvor han arbejdede i Norge. De tre måneder ændrede hans liv – og førte til at Kirken blev etableret i Slovenien.

Albin blev født i 1963 i en lille landsby i de julianske alper på Balkanhalvøen i Europa. Dengang var Slovenien en del af den socialistiske republik Jugoslavien. Hans forældre arbejdede på en fabrik, passede deres lille slægtsgård og lærte deres børn at studere og

arbejde hårdt. Da han var færdig med skolen, tog han arbejde i det firma, hvor hans forældre arbejdede.

Hans ansættelse blev afbrudt af 15 måneders militærtjeneste i den jugoslaviske hær, hvor han blev udsat for »alle mulige slags menesker, både gode og dårlige,« som han selv siger. »Jeg lærte, at jeg ikke skulle tænke for dybt over tingene, men bare gøre, som der blev sagt. Jeg fik den opfattelse, at alle mennesker er egoistiske og parate til at træde på dem, som er svagere. Jeg mistroede

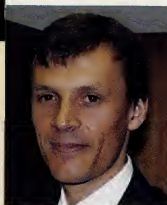
Modstående side: Albin Lotrič (indsat) fandt evangeliet i et fremmed land og tog det med tilbage til sit fædreland Slovenien (i baggrunden).

ALBINS VIDNESBYRD

»Jeg bad mere og mere og ventede at få et eller andet svar. Så en dag, mens jeg læste Moronis ord, kom svaret til mig – uventet og uvarslet. Jeg følte Helligånden indgyde mig ubeskrivelige følelser, og mit sind blev oplyst ... I det øjeblik vidste jeg, at Helligånden var til stede hos mig, og jeg var Herren meget taknemlig.«

ikke forstod et ord af, hvad han sagde, og at jeg ikke havde noget ønske om at modtage nogle bøger, og især ikke på et sprog, som jeg ikke forstod.« Til Albins store

overraskelse svarede missionæren, der var amerikaner, ham på engelsk og tilbød ham et eksemplar af Mormons Bog på engelsk. Albin gav høfligt missionæren sin adresse, men håbede, at han ikke hørte mere fra dem.

Et par dage senere stod missionærene uden for hans dør og gav ham et eksemplar af Mormons Bog på engelsk. Senere gav de ham et eksemplar på kroatisk, som han også kunne læse. (Der fandtes endnu ikke nogen slovensk udgave). Albins samtaler med missionærene fik ham til at overveje sin egen religiøse tro.

»Jeg havde altid troet på Gud,« siger han. »Og jeg bad næsten hver dag – men det var de bønner, jeg havde lært som katolik, og jeg gentog bare ord uden at tænke over dem. Jeg troede ikke på, at min kirke var sand, men jeg var ikke på udkig efter et alternativ.«

Selv om dele af Mormons Bog var spændende, så siger han: »Jeg fik ikke noget åndeligt vidnesbyrd, mens jeg læste den.« Og da han besøgte Stavanger Gren i Norge – en fremmed, som ikke kendte nogen og ikke talte sproget – følte han sig til at begynde ikke godt til mode.

Men han syntes om det, som han så og følte i kirken, og medlemmerne tog varmt imod ham. »De var utrolig venlige mod mig,« siger han. »De viste stor interesse for mig og spurgte, hvor jeg kom fra, og hvad jeg lavede i byen. De opfordrede mig til at komme igen. Da jeg gjorde det, optog de mig som en del af familien.«

Nu følte han sig mere motiveret til at studere Mormons Bog og bede om at finde ud af, om den var sand. »Jeg bad mere og mere,« siger han, »og ventede at få et eller andet svar. Så en dag, mens jeg læste Moronis ord, kom svaret til mig – uventet og uvarslet. Jeg følte Helligånden indgyde mig ubeskrivelige følelser, og mit sind blev oplyst. I samme øjeblik blev jeg klar over alle mine synder, og jeg begyndte at græde. Jeg havde aldrig

alle og stolede kun på mig selv. Jeg nærrede ingen dybe følelser dengang.«

Efter sin militærtjeneste vendte Albin tilbage til sit job, men han var rastløs og utilfreds. Til sidst sagde han sit job op for at læse edb og informationsteknologi ved universitetet. Men han følte stadig ikke nogen glæde ved livet. »I weekenden havde mine venner og jeg det, som vi kaldte sjov – vi flakkede omkring, drak spiritus og flirtede med de piger, vi traf,« sagde han. »Jeg var ikke lykkelig, fordi jeg følte mig tom indvendig. Det hele virkede så falsk.«

Så i 1987 traf han Boža Gartner, en ung kvinde, som han havde kendt lidt før, og de begyndte at gå ud sammen. Og i juni 1989 blev han antaget som udvekslingsstudent i et firma i Stavanger i Norge. Han flyttede til Norge, begyndte på jobbet og traf missionærene nogle få uger senere.

»En ung mand med en bog standsede mig på gaden,« siger Albin. »Han sagde noget til mig på norsk, og hans bog var skrevet på norsk. På engelsk forklarede jeg, at jeg

før grædt over en bog. I det øjeblik vidste jeg, at Helligånden var til stede hos mig, og jeg var Herren meget taknemlig.«

Albin blev døbt på sin 26 års fødselsdag, den 19. august 1989. »Jeg var et helt andet menneske nu, end da jeg rejste til Norge i juni,« siger han. »Min sjæl var rensset, mine synder var tilgivet, og jeg var begyndt på et helt nyt liv, der var meget anderledes fra det tidligere. Jeg følte mig glad, fredfyldt og tryk.« Han følte også Helligåndens tilskyndelser, som antydede, at der ventede åndelige ansvar derhjemme.

Da han hørte, at Kirken ikke var etableret i Slovenien, og at der, så vidt han vidste, ikke boede nogle medlemmer der, indså han, at det var vigtigt, at han lærte, så meget han kunne i løbet af sine sidste få uger i Norge. Han blev ved med at overvære kirkemøder, familieaftener og andre aktiviteter. Han modtog Det Aronske Præstedømme, havde mange samtaler med missionærer, medlemmer og kirkeledere, og han læste Lære og Pagter på engelsk.

»Jeg var bange for at blive overladt til mig selv derhjemme,« siger han. »Jeg bad Gud om at give mig styrke til at fortælle min kæreste, mine forældre og andre om min tro. Jeg vidste, at det ville blive vanskeligt, men jeg vidste også, at Gud ville hjælpe mig, så længe jeg forblev værdig.«

Den nærmeste gren i det, der dengang var den socialistiske republik Jugoslavien, lå i Zagreb i Kroatien, som var tre timers kørsel fra Albins hjem i Slovenien. Senere fandt han ud af, at der lå en gren en lille times kørsel derfra i Klagenfurt i Østrig. I mere end et år kom han i grenen i Østrig hver søndag, selv om han kun forstod lidt tysk.

»Grenspræsidenten og alle medlemmerne var venlige og rare,« siger han. Han modtog Det Melkisedekske Præstedømme og tjente i sin første kirkekaldelse i Klagenfurt Gren. Og hans kæreste Boža tog ofte med ham. Søstermissionærerne underviste hende i evangeliet.

»Det tog mig næsten et halvt år at få mit eget vidnesbyrd,« siger Boža. »Mormons Bog var endnu ikke blevet oversat til slovensk, og jeg havde svært ved at læse den på kroatisk. En søndag i 1990 gik jeg ind i en lille skov for at bede om et svar, ligesom Joseph Smith havde gjort. Svaret kom midt under bønnen som en varme, der omsluttede mit hjerte. Til at begynde med troede jeg, at det var varmen fra solen – men solen var allerede gået ned, og den varme følelse var der endnu. Jeg følte en fred og vidste fra det øjeblik, at Gud ønskede, at jeg skulle tage imod hans evangelium.« Albin døbte hende i Klagenfurt Gren i marts 1990.

I december samme år blev de første to fuldtidsmissionærer sendt til Slovenien, og kort efter fandt de første dåb sted i landet. I sommeren 1991 erklærede Slovenien sin uafhængighed af Jugoslavien. Efter en intens ti dage lang krig nåede man frem til en fredelig løsning. Nogle få måneder senere, den 22. december 1991, blev den første gren organiseret i Slovenien med Albin Lotrič som grenspræsident.

Det følgende år, i juli 1992, blev Albin og Boža gift i Slovenien og senere besøgt i templet i Frankfurt i Tyskland. De var det første ægtepar i Slovenien, der blev besøgt

BOŽA VIDNESBYRD

»En søndag i 1990 gik jeg ind i en lille skov for at bede om et svar, ligesom Joseph Smith havde gjort. Svaret kom midt under bønnen som en fantastisk varme, der omsluttede mit hjerte ... Jeg følte en fred og vidste fra det øjeblik, at Gud ønskede, at jeg skulle tage imod hans evangelium.«

til hinanden. »Jeg kunne ikke have fundet en bedre og mere forstående kone,« siger Albin. »Hun giver mig styrke med sin kærlighed og opmuntring. Det er især pragtfuldt at være sammen i templet og gennemgå frelsesplanen og knytte evige bånd med hinanden. Det giver

studium af skrifterne, hvor de anvender den illustrerede *Historier fra Mormons Bog*, som er blevet oversat til slovensk. Albin og Boža hjælper dem til at lære at forstå, når de har fået svar på deres bønner.

»Herren velsigner os rigt,« siger Albin. »Jeg prøver at gøre gengæld ved at være trofast i Kirken og bestræbe mig på at være en god ægtemand og far.«

Da Kirken stadig er i sin spæde start i Slovenien, gør præsentid og søster Lotrič og andre hellige pionerer meget for at støtte dens vækst. Søster Lotrič tjener i hjælpeorganisationerne og skriver Kirkens historie i Slovenien. Efter at have virket som grenspræsident i syv år blev præsentid Lotrič i april 1998 kaldet til sin nuværende kaldelse som Sloveniens første distriktspræsident. Igennem årene har han repræsenteret Kirken i fjernsyn, radio, aviser og tidsskrifter, samt i juridiske anliggender.

I mellemtiden er hans karriere blomstret op. Med en universitetsgrad i erhvervsadministration og edb arbejder han for tiden i det slovenske finansministeriums IT-afdeling. Han nyder det gode samvær med kolleger og følger, at de fleste af dem respekterer hans livsstil og tro. »Det kræver meget af medlemmer at efterleve Kirkens lærdomme,« siger han. »Men jeg ved af egen erfaring, at de velsigelser, som følger med, bringer større glæde end nogen jordiske goder.«

GLIMT AF KIRKEN I SLOVENIEN

1991

Den første gren organiseres i Slovenien. Albin Lotrič tjener som grenspræsident.

1992

Albin og Boža Lotrič bliver som det første slovenske par besøgt i templet (til venstre, herover sammen med ældste Dennis B. og søster LeAnn C. Neuenschwander).

1993

Matjaz Juhart bliver den første fuldtidsmissionær, der kaldes fra Slovenien.

1998

Leon Bergant (til venstre, midt for) påkalder sig mediernes opmærksomhed, da han forlader sin karriere som cykelrytter for at virke som fuldtidsmissionær (se »Han cykler stadig«, *Liahona*, april 1999, s. 26-28).

1999

Ljubljana-missionen i Slovenien (missionskontoret ses til venstre, nederst) dannes som en aflægger af Wien Syd-missionen i Østrig.

2001

Liahona udgives i Slovenien.

et helt andet perspektiv til alle andre aktiviteter i livet.«

Deres tre børn er født i pagten: Lea Martina i april 1993, Flora Ema i januar 1995 og Benjamin Luka i november 1996. »Min hustru og jeg stræber efter at så det evangeliecentrerede livs frø i vore børns hjerte,« siger Albin. »Så kan de blive stærke nok til at klare de udfordringer, som kommer, og så kan de forsvare deres tro.« Børnene lærer om evangeliet ved familieaftener og

Kirken i Slovenien består i øjeblikket af et distrikt og tre grene – Ljubljana, Celje og Maribor – med omkring 200 medlemmer.

Med hensyn til Kirkens fremtid i Slovenien siger præsentid Lotrič: »Jeg har en vision om, at de hellige skal blomstre som en rose i dette land.«

Familien Lotričs børn, Benjamin, Lea og Flora, bliver opdraget i Jesu Kristi sande evangelium. Boža og Albin gør deres bedste for at opbygge deres tro og styrke deres børn.

En af hans dejligste opgaver har været at medvirke til oversættelsen af den slovenske udgave af Mormons Bog, som snart ventes færdiggjort. »Når Mormons Bog kommer frem med al dens guddommelighed og kraft,« siger præsident Lotrič, »så åbnes Himlens porte på vid gab. Ånden vil vidne endnu kraftigere for det slovenske folk om, at Guds ord atter er blevet åbenbaret til menneskenes børn, og at der ikke er givet noget andet navn under Himlen, hvorved mennesker kan opnå frelse, end Jesus Kristus.«

I juli 1999, omtrent ti år efter Albins dåb, blev Lubljana-missionen, som omfatter flere andre lande i det tidligere Jugoslavien, dannet i Slovenien. I selve Slovenien, som har to millioner indbyggere, er der nu 200 medlemmer, et distrikt og tre grene – i Lubljana, Celja og Maribor. Lokale ledere og medlemmer lærer at

tage sig af nye medlemmer. Ægtepar er blevet besøgt i templet. Unge mænd og kvinder fra Slovenien tjener nu som fuldtidsmissionærer i mange lande i verden. Og medlemmer i Slovenien kan nu modtage *Liahona* på deres eget sprog.

»Jeg ved, at dette kun er begyndelsen,« siger præsident Lotrič. »Jeg har en vision om, at de hellige skal blomstre som en rose i dette land.«

Var det umagen værd at gøre sig til ven med en fremmed i et fremmed land og undervise ham i evangeliet, når man nu vidste, at han efter tre måneder skulle tilbage til sit eget land, hvor Kirken endnu ikke var etableret?

»Herrens veje er til tider uforudsigelige og overgår vores fatteevne,« siger Albin Lotrič. »Han valgte en vidunderlig måde at præsentere mig for evangeliet på.« □

Sådan anvender du *Liahona* for april 2001

Leder du efter en historie eller et citat til en tale, en klasse, familieaften eller åndelig tanke i seminar? Så kan du måske finde noget, du kan bruge i dette nummer af *Liahona*. (Tallene henviser til sidenumrene i dette nummer. L = Lille *Liahona*).

»SÆRLIGE VIDNER OM KRISTUS«: FORSLAG TIL SAMTALEMNER

■ »Særlige vidner om Kristus: Førdjordske tjenestegerning«, ældste Neal A. Maxwell, side 4: Under Faderens ledelse skabte Jesus Kristus utallige verdener, og dog bemærker han hver spurv, der falder til jorden (se Matt 10:29). Tal om, hvad det vil sige at indse, at universets Herre kender dit navn og holder så meget af dig, at han døde for dig.

■ »Særlige vidner om Kristus: Jordiske tjenestegerning«, ældste L. Tom Perry, side 9: Vi ærer Frelseren ved at følge hans eksempel. Læs ældste Perrys historie om genopbygningen af de kristne kirker i Japan. Drøft måder hvorpå du kan yde kristen tjeneste for andre.

■ »Særlige vidner om Kristus: Tjeneste efter døden«, præsident Gordon B. Hinckley, side 19: Præsident Hinckley bærer sit profetiske vidnesbyrd fra den hellige lund. Fortæl historien om den første åbenbaring. Bær vidnesbyrd om den betydning, som den første åbenbaring har haft for dig.

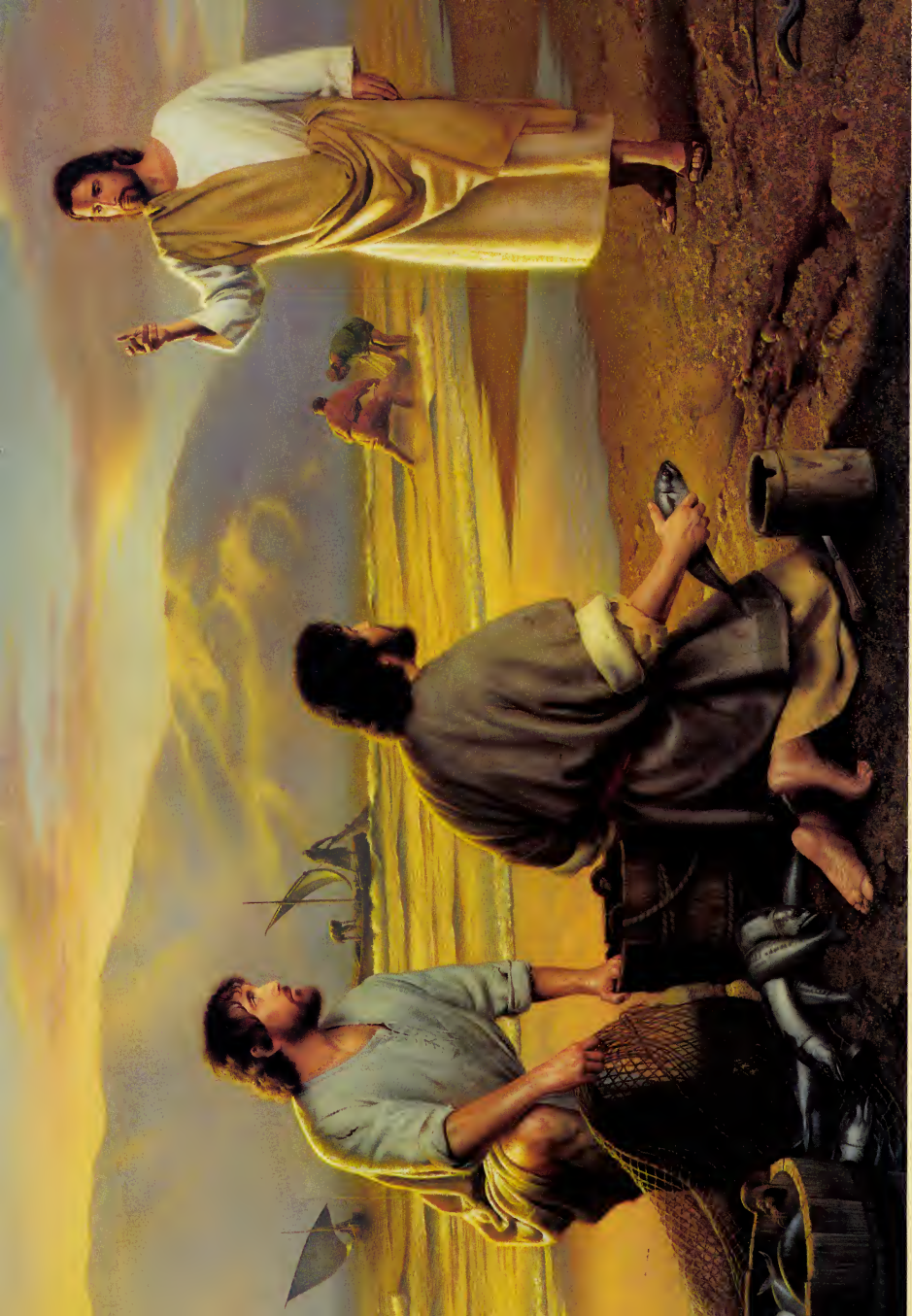

EMNER I DETTE NUMMER

Apostle	2, L10
Besøglærereinder	25
Bøn	26, 30
Familieaften	48
Første åbenbaring, den	L9
Generalkonference	L4
Helbredelse	26, L6
Hjemmelærere	1
Jesus Kristus	2, 25, L2, L10
Madagaskar	L6
Modgang	26
Nye Testamente, historier fra	L10
Omvendelse	26, 42, L6
Primary	L4, L14
Profeter	L4
Påske	L2
Renhed	30
Sandhed	30
Slovenien	42
Taknemmelighed	30
Tiende	26
Tro	25
Uddannelse	30
Ungdom	30
Verdensomspændende kirke	42, L6
Vidnesbyrd	2
Ydmyghed	30

EFTERLYSNING AF ARTIKLER FRA UNGE

Vi opfordrer vore unge læsere til at fortælle om erfaringer med at efterleve evangeliet og forkynde det. Hvordan har Herren hjulpet dig med at overvinde prøvelser, eller hvordan har Herren besvaret dine bønner? Send artiklerne til *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller send dem via e-mail til CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org. Husk at vedlægge fulde navn, alder, adresse, telefonnummer og ward og stav.

»Menneskefiskere, af Simon, Dewey

»Do Jesus gik lange Gullias Se, så hen to broder
Simon og hans bror Andrew. Han sagde til dem: Kom og følg mig,
så vil jeg gøre jer til menneskefiskere. De lod straks gammene være og fulgte ham. (Matt 4:18-20).

» **F**orenet som hans apostle, bemyndiget og befuldmægtiget af ham til at gøre det, aflægger vi vores vidnesbyrd om, at han lever, og at han vil komme igen og fordre sit rige og regere som Kongernes Konge og Herrerens Herre. Dette er vi sikre på.«
Se »Særlige vidner om Kristus«, side 2.